

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6S/96/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1019200620
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marián Degma
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1019200620.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave ako správny súd v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Mariána Degmu a sudcov JUDr. Andrey Kriškovej a JUDr. Otílie Belavej, v právnej veci žalobkyne: A. A. E.Á., H., K. K. C. H. Č.. XX, XXX XX H., P.: XX XXX XXX, zastúpená: JUDr. Róbert Madej, PhD., advokát, so sídlom Mýtna 42, 811 05 Bratislava, proti žalovanému: Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, so sídlom Hraničná č. 12, 820 07 Bratislava, IČO: 36 064 220, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutiu žalovaného č. k.: 00005/2019-Op-15 zo dňa 08.03.2019, jednohlasne, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave napadnuté rozhodnutie žalovaného Úrad na ochranu osobných údajov SR č. k.: 00005/2019-Op-15 zo dňa 08.03.2019 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave priznáva žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. V zákonnej lehote na tunajší správny súd podanou žalobou zo dňa 02.05.2019 sa domáhala žalobkyňa preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. k.: 00005/2019-Op-15 vydaného dňa 08.05.2019 (ďalej aj len napadnuté rozhodnutie), ako aj jemu predchádzajúceho prvostupňového rozhodnutia Úradu na ochranu osobných údajov SR o uložení pokuty č. k. 00544/2018-Os-6 zo dňa 21.9.2018 (ďalej aj len prvostupňové rozhodnutie), vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie a priznania náhrady trov konania vo výške 100%. Alternatívne žiadala žalobkyňa v prípade nezrušenia napadnutého rozhodnutia uplatniť sankčnú moderáciu a upustiť od uloženia pokuty alebo zmeniť výšku uloženú sankcie, a to znížením pokuty na 1 000 €. Zároveň so žalobou podala návrh na priznanie odkladného účinku predmetnej žalobe, o čom správny súd rozhodol uznesením č. k. 6S/96/2019- 85 zo dňa 20.06.2019 a tomuto návrhu vyhovel a žalobe odkladný účinok priznal. Priebeh administratívneho konania a rozhodnutia správnych orgánov.

2. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného správny súd zistil, že tento sa skladá s viacerých spisov 1/ č. spisu: 00586/2019-Os - konanie o pokute, ktorý obsahuje: oznámenie o začatí správneho konania o uložení pokuty zo dňa 26.04.2018, rozhodnutie žalovaného číslo 00293/2018-Os-21 zo dňa 25.07.2018, upovedomenie žalobkyne pred vydaním rozhodnutia zo dňa 30.08.2018, preskúmané rozhodnutia a rozklad žalobkyne z 11.10.2018, 2/ č. spisu: 00005/2019-Op - rozklad proti rozhodnutiu, obsahujúci prvostupňové rozhodnutie, rozklad žalobkyne voči nemu, žiadosť žalovaného o poskytnutie súčinnosti adresovaná právnomu zástupcovi žalobkyne z 20.11.2018, a 10.12.2018, odpoveď žalobkyne z 17.12.2018 spolu s daňovými priznaniami za roky 2015, 2016, 2017, vyjadrenie Sociálnej poisťovne, pobočka Nitra, účtovné závierky žalobkyne za roky 2015, 2016, 2017, vyjadrenie žalobkyne k podkladom pre rozhodnutie, 3/ č. spisu: 00293/2018-Os - ex offio Notársky centrálny register záložných práv, v ktorom sa nachádza úradný výpis z Notárskeho centrálného registra záložných

práv sp. zn. 4072/2016 vykonania zápisu zo dňa 15.02.2016, registrácie záložného práva záložcu R. S. B.. K., záložného dlžníka U.P., B.. K., veriteľa Záložňa L., K. M. vykonaného žalobkyňou, dopyt žalovaného z 01.02.2018 Notárskej komore SR, odpoveď Notárskej komory SR z 16.02.2018, oznámenie žalovaného zo dňa 23.02.2018 o začatí správneho konania o ochrane osobných údajov adresované žalobkyňi, rozhodnutie žalovaného číslo 00293/2018-Os-21 zo dňa 25.07.2018, ktorým nebolo uložené opatrenie žalobkyňi na odstránenie zistených nedostatkov, 4/ č. spisu: 00595/2018-Os - konanie o pokute za neposkytnutie súčinnosti obsahujúce rozhodnutie žalovaného zo dňa 29.05.2018, ktorým žalobkyňi uložil pokutu 500 €.

3. Prvostupňovým rozhodnutím Úradu na ochranu osobných údajov SR o uložení pokuty č. k. 00544/2018-Os-6 zo dňa 21.09.2018 bolo rozhodnuté o tom, že sa žalobkyňi - prevádzkovateľovi informačného systému (ďalej tiež aj len prevádzkovateľ), ktorý spracúva osobné údaje dotknutých osôb na účely registrácie záložného práva ukladá pokuta podľa § 68 ods. 3 písm. b) zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 122/2013 Z. z.), a to vo výške 25 000 €.

4. Prvostupňový orgán v rozhodnutí dôvodil, že ukladá pokuty za správne delikty v rámci tzv. diskrečnej právomoci, t. j. zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom č. 122/2013 Z. z. stanovených limitoch uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie. Pri určení výšky uloženej pokuty prvostupňový orgán uviedol, že zohľadnil viacero faktorov, predovšetkým závažnosť, čas trvania a následky protiprávneho konania, opakovanie takéhoto konania a mieru ohrozenia súkromného a rodinného života a počet dotknutých osôb. Prvostupňový orgán mal za to, že zverejňovanie je jednou z najcitlivejších spracovateľských operácií, ktorá v prípade neoprávneného vykonania je spôsobilá značne zasiahnuť do súkromia fyzickej osoby. Hlavné riziko zverejňovania osobných údajov spočíva najmä v tom, že ich zverejnením sú voľne dostupné a fyzická osoba nad nimi stráca kontrolu. Osobitná kategória osobných údajov vymedzená v § 13 zákona č. 122/2013 Z. z. predstavuje typ osobných údajov považované za citlivé, spôsobilé zasiahnuť do súkromia dotknutej osoby a prívodiť jej ujmu v značnejšom rozsahu. Na spracúvanie týchto osobných údajov zákon č. 122/2013 Z. z. kladie prísnejšie kritériá. Zákon č. 122/2013 Z. z. zakazuje zverejňovanie rodného čísla a nie je prípustná žiadna výnimka.

5. Ako príťažujúcu okolnosť pri určení výšky pokuty prvostupňový orgán vyhodnotil povahu a závažnosť samotného porušenia. Zákon č. 122/2013 Z. z. okrem toho, že rodné číslo zaraďuje do osobitnej kategórie osobných údajov, zakazuje vykonávanie spracovateľskej operácie, ktorou je zverejňovanie rodného čísla. Ako príťažujúcu okolnosť teda vyhodnotil kategóriu osobných údajov, ktorá bola zverejnená. Relevantnou skutočnosťou bolo aj to, že spolu so zverejneným rodným číslom boli na portáli Y.H..sk v registrovanom záložnom práve č. 4072/2016 verejnosti prístupné aj ďalšie osobné údaje dotknutých osôb v postavení poddlžníka v rozsahu meno, priezvisko, trvalý pobyt, čím užívatelia internetu mali k dispozícii väčší rozsah osobných údajov o konkrétnej identifikovateľnej fyzickej osobe. V tejto súvislosti poukázal najmä na trvalý charakter rodného čísla ako generálneho identifikátora, ktorý by bolo možné využiť na získanie ďalších citlivých informácií z rôznych informačných systémov prevádzkovateľov. V dôsledku pochybenia u prevádzkovateľa dotknuté osoby stratili nad svojim rodným číslom kontrolu a nemohli zamedziť jeho prípadnému zneužitiu zo strany cudzích osôb a zásahu do ich súkromného a rodinného života. Zverejnenie rodných čísiel spracúvaných prevádzkovateľom na účely registrácie záložného práva malo za dôsledok aj porušenie bezpečnosti spracúvania, ktorá je jednou z kľúčových povinností prevádzkovateľov. Ako príťažujúcu okolnosť vyhodnotil počet dotknutých osôb, do práv ktorých pri spracúvaní osobných údajov došlo, pričom doposiaľ k zverejneniu tak veľkého počtu rodných čísiel dotknutých osôb v rozpore s § 13 ods. 2 druhá veta zákona č. 122/2013 Z. z. doteraz nedošlo. Vo vzťahu k počtu dotknutých osôb prvostupňový orgán tiež uviedol, že aj pri zverejnení rodného čísla jednej dotknutej osoby v rozpore s § 13 ods. 2 druhá veta zákona č. 122/2013 Z. z. je povinný pokutu uložiť. Z listinných dôkazov získaných z webového sídla komory Y.H..sk mal za preukázané, že sa porušenie zákazu zverejňovania rodného čísla týkalo viac ako 4 000 dotknutých osôb. Ako príťažujúcu okolnosť vyhodnotil aj dobu trvania protiprávneho stavu pri zverejňovaní rodných čísiel. Vychádzajúc z dátumu registrácie záložného práva 4072/2016, k zverejneniu osobných údajov dotknutých osôb vrátane rodných čísiel malo dôjsť dňa 15.02.2016 a k ukončeniu ich zverejňovania, a teda odstráneniu protiprávneho stavu v priebehu mesiaca február 2018. Z uvedeného vyplýva, že približne počas dvoch rokov bol na internete verejnosti prístupný citlivý osobný údaj veľkého počtu dotknutých osôb, čím dochádzalo k ohrozeniu súkromného a rodinného života dotknutých osôb počas dlhšieho časového obdobia. Zároveň ani ukončením zverejňovania rodných čísiel na internete dotknuté

osoby nemohli mať istotu, či tretie osoby, ktoré ich mohli počas ich zverejňovania získať, nimi ďalej neoprávnené nedisponujú.

6. Ako poľahčujúcu okolnosť prvostupňový orgán vyhodnotil v danom prípade to, že zo strany prevádzkovateľa nedošlo pri spracúvaní rodného čísla k opakovaniu konania v rozpore s § 13 ods. 2 druhá veta zákona č. 122/2013 Z. z. Zároveň ako poľahčujúcu okolnosť vyhodnotil to, že prevádzkovateľ v súčinnosti s komorou po zistení zverejňovania rodných čísiel bez zbytočného odkladu pristúpil k riešeniu vzniknutej situácie a zabezpečil ukončenie zverejňovania rodných čísiel, čím zabezpečil odstránenie protiprávneho stavu v čo najkratšej dobe po jeho zistení. Uvedená skutočnosť mu bola známa z poskytnutej súčinnosti komorou, nakoľko prevádzkovateľ ako účastník konania o ochrane osobných údajov sa v jeho priebehu nevyjadroval, neposkytol súčinnosť a neuplatňoval si svoje práva účastníka.

7. V dôsledku žalobkyňou (prevádzkovateľom) podaným rozkladom vo veci rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím č. k.: 00005/2019-Op-15 zo dňa 08.03.2019, a to tak, že: zmenil prvostupňové rozhodnutie a prevádzkovateľovi - žalobkyni uložil podľa § 68 ods. 3 písm. b) zákona č. 122/2013 Z. z. pokutu vo výške 17 500 €, a to za porušenie § 13 ods. 2 druhá veta zákona č. 122/2013 Z. z., ktorého sa dopustil pri spracúvaní osobitnej kategórie osobných údajov (všeobecne použiteľný identifikátor - rodné číslo) tým, že pri registrácii záložného práva č. 4072/2016 dňa 15.02.2016 v Notárskom centrálnom registri záložných práv sprístupnenom prostredníctvom webového portálu Y.H.sk, zverejnil rodné čísla viac ako 4 000 fyzických osôb, ktorých zverejňovanie sa zakazuje, čím došlo k vážnemu zásahu do práv, právom chránených záujmov a slobôd týchto dotknutých osôb ustanovených zákonom pri spracúvaní ich rodných čísiel v období od 15.02.2016 do mesiaca február 2018.

8. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že pristúpil po doplnení dokazovania k primeranému zníženiu pokuty. Výšku pokuty určil naďalej v rámci dolného zákonného rozpätia, pričom prihliadol na všetky významné skutočnosti, ktoré mohli mať vplyv na výšku uloženej sankcie a túto považuje, vzhľadom na zistený skutkový a právny stav, za primeranú a objektívnu. Mal za to, že po zohľadnení všetkých skutočností uvedených v odôvodnení tohto rozhodnutia ako aj majetkových pomerov prevádzkovateľa, nemožno uloženú pokutu vo výške 17 500 € považovať za likvidačnú a ani za neprimerane vysokú.

9. Poukázal na jeho poslanie, ktorým nie je len preskúmavanie a sankcionovanie protiprávneho konania, ale jeho úlohou je tiež motivovať prevádzkovateľov ku konaniu v zmysle základných zásad a zákonných pravidiel spracúvania osobných údajov. Účelom správnej pokuty je, aby páchatel' správneho deliktu pocítil zodpovednosť za svoje protiprávne konanie a to tým, že sa uložená sankcia prejaví v jeho majetkovej sfére v takej výške, ktorá pre neho nebude zanedbateľná. Ak je identifikované porušenie vo veľkom rozsahu, tak ako tomu bolo aj v tomto prípade, nemohol pristúpiť k uloženiu pokuty v najnižšej sume, napríklad 1000 €, ako to požadoval prevádzkovateľ v podanom rozklade, pretože by takáto sankcia dostatočne nevyvažovala primárny cieľ zákona č. 122/2013 Z. z., a to ochranu práv fyzických osôb pred neoprávneným zasahovaním do ich súkromného života pri spracúvaní osobných údajov. S uvedeným súvisí podstatný pojem spravodlivosti, ako určitého kritéria, vyjadrujúceho v právnej teórii a rozhodovacej praxi aj potrebu udržania rovnováhy medzi závažnosťou protiprávneho konania a ochranou základných práv a slobôd dotknutých osôb, kedy v prípade ich porušenia musí byť tento nežiaduci stav vyvážený tomu zodpovedajúcou sankciou.

10. Žalovaný uviedol, že voči prevádzkovateľovi viedol konanie o ochrane osobných údajov č. k.: 00293/2018-Os (ďalej len konanie o ochrane osobných údajov), ktoré bolo začaté z jeho vlastnej iniciatívy na základe návrhu dotknutej osoby, ktorá po zadaní svojho mena a priezviska do vyhľadávača Google zistila z nájdených výsledkov, že na internetovej stránke Notárskej komory Slovenskej republiky (ďalej len „komora“) boli zverejnené jej osobné údaje, vrátane rodného čísla. Dňa 31.01.2018 zistil, že na webovom sídle komory Y.H.sk bol sprístupnený úradný výpis z Notárskeho centrálného registra záložných práv (NCRzp) (ďalej len „NCRzp“) s údajmi: sp. zn.: 4072/2016, dátum a čas vykonania zápisu 15.02.2016 12:54:41, druh registrácie: Registrácia záložného práva na základe záložnej zmluvy alebo ktoré sa zriadilo zo zákona, registráciu vykonal: A.. A. E., záložca: R. S. B.. K., záložný dlžník: U., B.. K., veriteľ: Záložná L., K. M.. V rámci popisu zálohu boli zverejňované údaje o pohľadávkach rozsiahleho počtu fyzických osôb, ktorí uzatvorili zmluvu o úvere, v poradí: druh pohľadávky, číslo zmluvy o úvere, dátum uzavretia zmluvy o úvere, meno a priezvisko klienta, rodné číslo klienta, trvalý pobyt klienta, výška poskytnutej istiny, splatnosť úveru, nesplatená výška istiny, celková dlžná čiastka, uzmateľná výška pohľadávky.

11. Žalovaný v konaní o ochrane osobných údajov, na základe zhromaždených podkladov, najmä súčinnosti poskytnutej komorou, dôkazov z webového sídla Y.H.sk a posúdenia veci vo vzťahu k zákonu č. 122/2013 Z. z. a súvisiacemu zákonu č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky

poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len notársky poriadok) vydal dňa 25.07.2018 podľa § 65 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. rozhodnutie č. 00293/2018-Os-21, ktorým konštatoval porušenie § 13 ods. 2 druhá veta zákona č. 122/2013 Z. z. prevádzkovateľom tým, že dňa 15.02.2016 pri registrácii záložného práva č. 4072/2016 v NCRzp sprístupnenom prostredníctvom webového portálu Y..H..sk zverejnil rodné čísla patriace do osobitnej kategórie osobných údajov viac ako 4 000 fyzických osôb, ktorých zverejňovanie sa zakazuje. Prevádzkovateľovi týmto rozhodnutím nebolo uložené vykonať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov, nakoľko v priebehu konania o ochrane osobných údajov počas mesiaca február 2018 došlo k ukončeniu zverejňovania rodných čísel dotknutých osôb v záložnom práve č. 4072/2016 na Y..H..sk ich anonymizáciou, čím boli vzhľadom na predmet vedeného konania odstránené zistené nedostatky kolidujúce s dikciou zákona č. 122/2013 Z. z. V danom prípade však prevádzkovateľ naplnil skutkové znaky správneho deliktu podľa ustanovenia § 68 ods. 3 písm. b) zákona č. 122/2013 Z. z., za ktoré predmetný zákon ustanovuje obligatórne uloženie pokuty. Prvostupňový správny orgán v konaní o uložení pokuty č. k.: 00544/2018-Os (ďalej len konanie o uložení pokuty) vydal prvostupňové rozhodnutie č. 00544/2018-Os- 6 zo dňa 21.09.2018, ktorým uložil prevádzkovateľovi podľa § 68 ods. 3 písm. b) zákona č. 122/2013 Z. z. pokutu vo výške 25 000 € za porušenie ustanovenia § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z. z. druhá veta. S prihliadnutím na prechodné ustanovenia zákona č. 18/2018 Z. z. bolo konanie o uložení pokuty dokončené podľa zákona č. 122/2013 Z. z.

12. Žalovaný poukázal na to, že prevažná časť námietok prevádzkovateľa v podanom rozklade, s výnimkou tých, kde ako orgán verejnej moci poukázal na svoje postavenie ako na postavenie fyzickej osoby, napádala skutkové a právne závery prvostupňového orgánu v rámci konania o ochrane osobných údajov, ktorého účelom v súlade s § 62 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. bolo rozhodnúť, či postupom prevádzkovateľa došlo k porušeniu práv fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a v prípade zistenia nedostatkov uložiť opatrenia na nápravu, prípadne sankciu. Naproti tomu účelom konania o uložení pokuty je v kontexte § 68 zákona č. 122/2013 Z. z. sankcionovať prevádzkovateľa za porušenie zákonných povinností a relevantne určiť ich výšku. Podľa žalovaného argumenty prevádzkovateľa v podanom rozklade neobstoja, nakoľko bolo na mieste vyjadriť sa v rámci súčinnosti, na ktorú bol v konaní o ochrane osobných údajov v súlade s § 74 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. opakovane vyzývaný. Ako vyplýva zo spisového materiálu ku konaniu o ochrane osobných údajov, konaniu o uložení pokuty ako aj konaniu o uložení pokuty za neposkytnutie súčinnosti č. k.: 00595/2018-Os, prevádzkovateľ bol celkovo 6 krát písomne vyzývaný, aby uplatnil svoje námietky voči zisteným skutočnostiam, čo nevyužil ani raz. Zároveň neposkytol zákonom č. 122/2013 Z. z. požadovanú súčinnosť, za čo mu bola podľa § 68 ods. 7 písm. e) zákona č. 122/2013 Z. z. rozhodnutím č. k.: 00595/2018 -Os-3 uložená pokuta vo výške 500 €.

13. Dôkazy sústredené v administratívnom spise vedenom v konaní o ochrane osobných údajov boli pre konanie o uložení pokuty len podkladom pre rozhodnutie, nie však predmetom tohto konania. Konanie o uložení pokuty nemohlo nahradiť a ani nenahrádzalo úlohu riadneho opravného prostriedku, preto porušenie zákona č. 122/2013 Z. z., o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté v konaní o ochrane osobných údajov, sa opätovne nepreskúmavalo. V tejto súvislosti žalovaný konštatovať, že prevádzkovateľ nevyužil právo podať proti rozhodnutiu vydanom v konaní o ochrane osobných údajov riadny opravný prostriedok. Nad rámec uvedeného, z dôvodu právnej istoty pre prevádzkovateľa, žalovaný uviedol, že sa vyjadriť k jednotlivým bodom uvedeným v podanom rozklade. Taktiež sa zaoberal z dôvodu právnej istoty aj otázkou preskúmania rozhodnutia vydaného v konaní o ochrane osobných údajov a naň nadväzujúceho spisového materiálu a zistila, že predmetné rozhodnutie netrpí žiadnou vadou, ktorá by spôsobovala jeho nezákonnosť a preto nebol zistený dôvod na začatie konania o preskúmaní rozhodnutia mimo odvolacieho konania.

14. Žalovaný uviedol, že mal zodpovednostné vzťahy v rámci Centrálného informačného systému a v rámci neho vedenia notárskych centrálnych registrov medzi jednotlivými subjektmi za spoľahlivo preukázané vo vzťahu k relevantným ustanoveniam notárskeho poriadku ako aj vo vzťahu k faktickým okolnostiam prípadu, ktoré prvostupňový orgán v konaní o ochrane osobných údajov riadne preskúmal.

15. Zo zistení prvostupňového orgánu vyplývalo, že notárske centrálny registre sú podľa § 73a notárskeho poriadku verejnými zoznamami vedenými komorou v elektronickej podobe, do ktorých sa zapisujú zákonom ustanovené údaje. Z technického hľadiska je princíp publicity formálne zabezpečený voľným prístupom k registru prostredníctvom webovej stránky komory Y..H..sk.

16. U prevádzkovateľa vyvstáva potreba objasnenia si základných pojmov spracúvania osobných údajov, predovšetkým účelu spracúvania podľa § 4 ods. 3 písm. c) zákona č. 122/2013 Z. z., ktorým sa rozumie vopred jednoznačne vymedzený alebo ustanovený zámer spracúvania osobných údajov viažuci sa na určitú činnosť. Pokiaľ ide o pojem prevádzkovateľ podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 122/2013 Z. z. je ním každý, kto sám alebo spoločne s inými vymedzí účel spracúvania osobných

údajov, určí podmienky ich spracúvania a spracúva osobné údaje vo vlastnom mene. Jedná sa o funkčný pojem, ktorého cieľom je prideliť zodpovednosť tam, kde je aj skutočný vplyv. Dôležitá je predovšetkým druhá veta predmetnej legálnej definície prevádzkovateľa, v zmysle ktorej ak účel, prípadne aj podmienky spracúvania osobných údajov ustanovuje zákon, priamo vykonateľný právne záväzný akt Európskej únie alebo medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, prevádzkovateľom je ten, kto je na plnenie účelu spracúvania za prevádzkovateľa ustanovený alebo kto spĺňa zákonom, priamo vykonateľným právne záväzným aktom Európskej únie alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, ustanovené podmienky. V predmetnom prípade boli prevádzkovateľ a osobitné kritériá jeho menovania stanovené notárskym poriadkom. Ako vyplýva aj zo Stanoviska 1/2010 k pojmom „prevádzkovateľ“ a „spracovateľ“ zo dňa 16.02.2010 Pracovnej skupiny pre ochranu osobných údajov zriadenej podľa čl. 29 smernice 95/46/EHS portály elektronickej štátnej správy vystupujú ako prostriedok medzi občanmi a štátnymi orgánmi, pričom každá jednotka štátnej správy zostáva prevádzkovateľom osobných údajov spracúvaných na jej vlastné účely.

17. Žalovaný nerozporoval, že žiadateľ o registráciu môže byť pre vlastné účely spracúvania (napríklad správa pohľadávky) prevádzkovateľom, avšak je potrebné v nadväznosti na vyššie uvedené diferencovať účel spracúvania, ktorý súvisí s plnením zákonnej povinnosti notára ako prevádzkovateľa v konaniach vo veciach notárskych centrálnych registrov podľa § 3 ods. 1 písm. d) notárskeho poriadku v spojení s § 73e notárskeho poriadku, v zmysle ktorého registráciu záložného práva, zmien údajov o záložnom práve, začatia výkonu záložného práva a výmaz záložného práva v registri záložných práv vykonáva notár na základe žiadosti oprávnenej osoby podľa osobitného predpisu. Spracúvaním (aj) osobných údajov v konaní vo veciach notárskych registrov podľa § 73a až § 73k notárskeho poriadku je teda naplnená podmienka spracúvania bez súhlasu dotknutých osôb v súlade s § 9 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. v kontexte § 10 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z. z. ako plnenie zákonnej povinnosti prevádzkovateľa.

18. Pokiaľ ide o vyjadrenie komory v rámci poskytnutej súčinnosti zo dňa 16.02.2018 k ustanoveniu § 21 ods. 5 Poriadku vedenia notárskych registrov a námietky prevádzkovateľa v podanom rozklade, podľa ktorého za obsah žiadosti zodpovedá v plnom rozsahu žiadateľ, žalovaný mal za preukázané, že len notár je zákonom poverená osoba na vykonanie úkonov vo veciach NCRzp. To, že dotknuté osoby boli v predmetnej zmluve (t. j. pri úkone uskutočneného iným subjektom) označené rodným číslom, nezakladalo prevádzkovateľovi právny titul k ich ďalšiemu, neobmedzenému spracúvaniu. Žiadateľ o registráciu nemal žiaden právny ani faktický vplyv nad spracúvaním a najmä zverejňovaním údajov v NCRzp, pričom pokiaľ ide o spracovateľskú operáciu sprístupnenia údajov notárovi ako orgánu verejnej moci poukázal na ustanovenie § 73f ods. 1 notárskeho poriadku, v zmysle ktorého osoba, ktorá podáva žiadosť o registráciu záložného práva, je povinná poskytnúť notárovi všetky zákonom ustanovené údaje, ktoré sa zapisujú do registra záložných práv a je to práve notár, ktorý pred samotnou registráciou zodpovedá za zistenie, či žiadosť obsahuje všetky požadované údaje. Žalovaný mal za to, že je potrebné ustanovenie § 21 ods. 5 Poriadku vedenia notárskych registrov, podľa ktorého za obsah žiadosti o registráciu, ako aj za skutkový stav, že žiadosť o registráciu obsahuje všetky údaje ustanovené zákonom, ktoré sa zapisujú do registra, zodpovedá žiadateľ, vykladať v kontexte už vyššie uvedeného ustanovenia § 73f ods. 1 notárskeho poriadku a predovšetkým § 73d ods. 3 notárskeho poriadku, podľa ktorého sa ustanovenie § 73a ods. 2 notárskeho poriadku („údaje zapísané v notárskych centrálnych registroch sú účinné voči každému odo dňa, ku ktorému sa zápis vykonal. Proti tomu, kto koná v dôvere v zápis do notárskeho centrálného registra, nemôže ten, koho sa zápis týka, namietat, že zápis nezodpovedá skutočnosti.“) na register záložných práv nevzťahuje. To znamená neplatí, v prípade NCRzp, že možno dôverovať právnomu stavu, ktorý je v ňom obsiahnutý. Aj podľa dôvodovej správy k notárskemu poriadku, NCRzp nemá povahu autentického registra. Ustanovenie § 73f ods. 2 notárskeho poriadku ustanovuje, že notár pred registráciou záložného práva v registri záložných práv len zisťuje totožnosť osoby, ktorá podáva návrh na registráciu, a či žiadosť o registráciu záložného práva obsahuje všetky údaje podľa § 73d ods. 1 písm. a), c) až f). Uvedené ho samozrejme neoslobodzuje od všeobecného ustanovenia konať v súlade so zákonom a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, teda aj zákonom č. 122/2013 Z. z. Zákonná výnimka podľa § 73d ods. 3 notárskeho poriadku vyplýva z hmotnoprávnej úpravy podľa Občianskeho zákonníka a na vyššie uvedené ustanovenia nemožno nazerať z pohľadu ochrany osobných údajov ako na ustanovenia zakladajúcu zodpovednosť žiadateľa o registráciu za spracovateľské činnosti v NCRzp.

19. Žalovaný konštatoval, že to bol práve prevádzkovateľ, ktorý si zjavne neosvojil zásadu *lex specialis derogat lex generalis*, keď uviedol, že nemal inú možnosť ako splniť si svoju zákonnú povinnosť a popis zálohu predložený žiadateľom o registráciu záložného práva premietnuť do registra záložných práv. Prevádzkovateľ ako notár je právne vzdelanou osobou, u ktorej je zákonný predpoklad, že v každom

okamihu výkonu notárskej činnosti, resp. z pohľadu ochrany osobných údajov spracovateľskej činnosti musí byť spôsobilý posúdiť, či prípadný úkon požadovaný žiadateľom o registráciu odporuje zákonu. Zdôraznil, že štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy Slovenskej republiky, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. V tomto prípade dokonca samotný notársky poriadok v § 36 ods. 5 explicitne upravuje, že notár spracúva osobné údaje klientov ako aj iných fyzických osôb v rozsahu nevyhnutnom na účely výkonu notárskeho úradu podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 122/2013 Z. z.

20. Žalovaný poukázal na absolútnu objektívnu zodpovednosť prevádzkovateľa za porušenie § 13 ods. 2 druhá veta zákona č. 122/2013 Z. z. ako aj na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje vo vzťahu k argumentu prevádzkovateľa cit.: „to, že týmto konaním by mohol porušiť právne predpisy na ochranu osobných údajov si nemohol byť vedomý. Notár predpokladá, že výkon jeho zákonných oprávnení nebude v rozpore s inými právnymi predpismi.“). Zákaz zverejňovania rodného čísla nepredstavuje v právnom poriadku Slovenskej republiky novum, bol jeho súčasťou od roku 2002, už v zmysle právnej úpravy podľa zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov.

21. Z pohľadu ochrany osobných údajov prevádzkovateľ musí pre každú jednotlivú spracovateľskú operáciu disponovať primeraným právnym základom v súlade s § 9 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. Právnym základom spracúvania osobných údajov vo vzťahu k registrácii záložného práva bol notársky poriadok, ktorý však nemožno považovať za primeraný právny základ pre zverejnenie rodného čísla. Prevádzkovateľ bol povinný postupovať v súlade s § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z. z., teda dodržiavať povinnosť resp. zákaz rodné číslo zverejňovať, pričom tento zákaz zverejňovania rodného čísla by nemohol prelomiť ani prípadný súhlas dotknutej osoby. Žalovaný dal do pozornosti skutočnosť, že bez ohľadu na účel spracúvania osobných údajov dotknutej osoby sa zverejňovanie všeobecne použiteľného identifikátora zakazuje, t. j. na spracovateľskú operáciu zverejnenia rodného čísla neexistuje primeraný právny základ. Notársky poriadok je v súlade s vyššie uvedeným, a teda prevádzkovateľovi neumožňuje spracúvať osobitnú kategóriu osobných údajov - rodné číslo vo forme spracovateľskej operácie - zverejňovania, resp. neoslobodzuje ho od povinnosti anonymizovať osobný údaj s takou vysokou mierou citlivosti ako je rodné číslo.

22. Pokiaľ ide o námietku prevádzkovateľa, že údaje uvedené v popise zálohu, musia reflektovať žiadosť žiadateľa a popis zálohu je voľne editovateľná položka iba do tej miery, aby rešpektovala opis zálohu uvedený v záložnej zmluve, a teda notár nebol oprávnený opis zálohu akokoľvek upravovať a bol pre neho záväzný, žalovaný dal prevádzkovateľovi do pozornosti vyjadrenie komory v rámci poskytnutej súčinnosti v konaní o ochrane osobných údajov, podľa ktorého notár má v súlade s § 36 ods. 1 notárskeho poriadku k dispozícii inštitút odmietnutia vykonania požadovaného úkonu ak je zjavné, že úkon odporuje zákonu, obchádza zákon, prieči sa dobrým mravom a ďalšie. Takisto, ako vyplýva zo spisového materiálu ku konaniu o ochrane osobných údajov, po odhalení bezpečnostného incidentu došlo k anonymizácii rodných čísel zo strany prevádzkovateľa, preto argument o nemožnosti zásahu do údajov v popise zálohu vyhodnotila predsedníčka úradu za irelevantný.

23. K námietke o výške uloženej pokuty žalovaný sa najskôr vyjadril k argumentu prevádzkovateľa, že uložená pokuta vo výške 25 000 € predstavovala vo vzťahu k trestaniu fyzických osôb exces v jeho doterajšej rozhodovacej činnosti a že notár je fyzickou osobou porovnateľnou so živnostníkom. V oveľa väčšej miere by bolo možné vysporiadať sa s logickým argumentom prevádzkovateľa, že ako notár je nositeľom právnej prevencie a úradu, ktorý zo zákona požíva dôveru, a preto skutočnosť, že sa dopustil hrubého porušenia práv, právom chránených záujmov a slobôd 4000 dotknutých osôb je v tomto ohľade neprofesionálne. Hovoriť o ekonomickom hľadisku v tejto súvislosti považoval žalovaný za účelové s tým, že výkon notárskej činnosti, ktorou je aj konanie vo veciach notárskych centrálnych registrov, je výkonom verejnej moci. V prípade správneho konania žalovaný nemohol na prevádzkovateľa nazerať ako na slabšiu stranu, pokiaľ sa dopustil porušenia zákona č. 122/2013 Z. z. pri výkone svojej činnosti, ktorú štát na neho delegoval. Nad rámec uvedeného zdôraznil, že aj napriek skutočnosti, že zákon č. 122/2013 Z. z. nerozlišuje povahu jednotlivých subjektov ako účastníkov konania, je vždy jeho snahou prihliadať na ich ekonomickú silu, zisťuje v prípade konania o uložení pokuty ich majetkové pomery, ak je to dôvodné a účelné. Ak sa jedná o prevádzkovateľa - fyzickú osobu alebo o fyzickú osobu - podnikateľa v zmysle definície príslušného zákona, je jeho tiež snahou v odôvodnených prípadoch, prihliadať aj na osobné pomery účastníka konania.

24. Pokiaľ išlo o namietaný exces v jeho rozhodovacej činnosti pri stanovení výšky pokuty, žalovaný uviedol, že si uvedomil svoju povinnosť rozhodovať v obdobných veciach rovnako a tým zachovávať právnu istotu a predvídateľnosť práva, pričom ak sa odkloní od rozhodnutia v obdobnej veci, musí tento odklon dostatočne odôvodniť. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka „racionálnosti“ pre

uplatnenie rozdielneho pristupu. Zasada legitimneho ockavania ucastnika konania nema absolutny charakter a je obmedzena inymi zasadami, ktoré je tiež spravny organ povinný dodržiavať, predovšetkým pokiaľ ide o zásadu legality a súladu zvoleného riešenia prípadu s verejným záujmom. Pokiaľ ide o zásadu rovnosti, podľa právneho názoru žalovaného je tejto potrebné rozumieť tak, že rozlišovanie v prístupe k určitým povinnostiam nesmie byť prejavom ľubovôle správneho orgánu, nevyplýva z nej však, že by každému subjektu musela byť priznaná rovnaká povinnosť, požaduje iba odstránenie neodôvodnených rozdielov. V kontexte uvedeného sa žalovaný stotožnil s odôvodnením prvostupňového orgánu v prvostupňovom rozhodnutí, v ktorom konštatoval, že toho času nezistil také porušenie zákona č. 122/2013 Z. z. ako tomu bolo v prípade prevádzkovateľa. Žalovaný že porušenie zo strany prevádzkovateľa považoval za najzávažnejšie za posledné obdobie, vzhľadom najmä na rozsah neoprávnené zverejnených citlivých údajov, dobu trvania protiprávneho stavu ako aj pasívne konanie prevádzkovateľa.

25. V prípade, aby mohol posúdiť, či údajná ujma v súvislosti s uloženou pokutou by mohla mať vážny a nenapraviteľný charakter musel by žalovaný disponovať konkrétnymi a presnými údajmi podloženými dokumentmi, ktoré preukazujú finančnú situáciu účastníka konania a umožňujú posúdiť dôsledky, ku ktorým by pravdepodobne došlo v prípade uloženia pokuty v predmetnej výške. V každom prípade je na účastníkoch konania, aby včas predložili dôkaz, že nie je možné čakať na výsledok konania vo veci samej bez toho, aby takú ujmu utrpeli. Prevádzkovateľ však v podanom rozklade neuviedol žiadne dôležité podrobnosti ohľadom jeho finančnej situácie, napr. údaje o obratoch alebo iné dôvody, na základe ktorých by mohol v odvolacom konaní vyhodnotiť, že uložená pokuta má likvidačný charakter. V podanom rozklade len uviedol, že finančná ujma zodpovedajúca výške uloženej pokuty, by pre neho znamenala závažnú ujmu s nepriaznivým následkom.

26. Závery českého Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 9/2008, na ktoré poukazoval prevádzkovateľ sú jednoznačné, správny orgán je povinný prihliadnúť k osobným a majetkovým pomerom len vtedy, pokiaľ je podľa osoby páchatela a výšky pokuty, ktorú možno uložiť zrejmé, že by pokuta mohla mať likvidačný charakter. Prvostupňový orgán v konaní o uložení pokuty vyhodnotil, že vzhľadom na osobu páchatela správneho deliktu nebolo nevyhnutné a zároveň účelné obstarávať dôkazy o jeho majetkových pomeroch. Tak ako bolo uvedené v prvostupňovom rozhodnutí, vymeranie výšky pokuty bolo výsledkom hodnotenia faktických, ekonomických a právnych skutočností v rámci priestoru pre úvahu správneho orgánu (diskrečná právomoc), pri rešpektovaní zákonom č. 122/2013 Z. z. stanovených kritérií pre uloženie pokuty a s prihliadnutím k individuálnym okolnostiam prípadu. Správna úvaha pri určení výšky pokuty nemá stanovené pravidlá, či obmedzenia vzťahujúce sa na jej percentuálne poníženie alebo zvýšenie. Ak by mal zákonodarca v úmysle využívať pri určovaní výšky pokuty konkrétne matematické vzorce alebo štatistiky, žalovaný mal nepochybne za to, že by uvedené kritéria a spôsoby výpočtu zákonodarca zohľadnil v jednotlivých ustanoveniach zákona č. 122/2013 Z. z.

27. Žalovaný konštatoval, že prevádzkovateľ v rámci oznámenia o začatí konania o uložení pokuty bol oboznámený s výškou pokuty, ktorá mu za spáchaný delikt hrozila. Prevádzkovateľ bol takisto v súlade s § 33 ods. 2 správneho poriadku vyzvaný, aby sa pred vydaním napadnutého rozhodnutia vyjadril k akejkoľvek skutočnosti, ktorú považuje za relevantnú pre jeho vydanie. Tvrdenie prevádzkovateľa až v rámci podaného rozkladu, že uloženie pokuty by bolo pre neho ako pre fyzickú osobu likvidačné a neadekvátne, nakoľko sa ani necíti byť zodpovedný za konanie v rozpore so zákonom č. 122/2013 Z. z., ktoré už bolo právoplatne deklarované rozhodnutím žalovaného v rámci konania o ochrane osobných údajov, považoval žalovaný za účelové. Napriek uvedenej skutočnosti sa rozhodol žalovaný vyhovieť žiadosti prevádzkovateľa a zistiť, či skutočnosti o likvidačnom charaktere uloženej pokuty, ktoré v podanom rozklade deklaroval, boli v tomto ohľade pravdivé, samozrejme v kontexte jeho postavenia ako orgánu verejnej moci. Zároveň žalovaný poukázal na skutočnosť, že fyzická osoba je bežný občan, ktorý nereprezentuje žiadnu organizáciu alebo úrad a vystupuje sám za seba.

28. Prevádzkovateľ bol v konaní o rozklade vyzvaný na poskytnutie súčinnosti v rozsahu, aby predložil celkový a vierohodný opis jeho finančnej situácie. Uvedené skutočnosti žalovaný žiadal preukázať daňovým priznaním za posledné tri roky, resp. aj iným dokladom preukazujúcim výšku zárobku prevádzkovateľa. Dňa 21.12.2018 boli prostredníctvom právneho zástupcu prevádzkovateľa doručené neúplné daňové priznania prevádzkovateľa, nakoľko vyhodnotil, že pre relevantné zhodnotenie jeho majetkových pomerov budú stačiť údaje z daňového priznania v časti, ktoré deklarujú len rozdiel medzi jeho príjmami a výdavkami. K uvedenému žalovaný dal do pozornosti, že sám v súlade so základnými zásadami, ktorými je ovládané správne konanie vyhodnocuje, ktoré údaje považuje za relevantné pre prejednávajúcu vec a pokiaľ účastník konania poskytne neúplné alebo nespoľahlivé údaje, môže byť pristúpiť k určeniu základnej výšky pokuty z takýchto čiastkových informácií, alebo

na základe akýchkoľvek iných zákonne získaných informácií, ktoré považuje za dôležité. Nakoľko však zaobstaral chýbajúce údaje k zisteniu skutkového stavu vďaka poskytnutej súčinnosti Daňového úradu Nitra a DataCentra, opätovne nevyzýval prevádzkovateľa k riadnemu splneniu zákonom požadovanej súčinnosti. Konanie prevádzkovateľa, ktorým vedome sťažoval druhostupňovému orgánu riadne prešetrenie majetkových pomerov, však výrazne zohľadnil pri hodnotení prirážajúcich okolností.

29. Žalovaný uviedol, že nemal právomoc vyjadrovať sa k relevantnosti alebo nevyhnutnosti deklarovaných výdavkov prevádzkovateľa, nakoľko uvedené bolo v kompetencii správcu dane, avšak z pohľadu správneho orgánu ukladajúceho pokutu za porušenie zákona č. 122/2013 Z. z. vo všeobecnosti poukázal, že je v súlade so správnu praxou, v prípade ak by výška pokuty predstavovala len zanedbateľnú čiastku vo vzťahu k celkovému obratu účastníka konania, nevychádzať iba z rozdielu medzi príjmami a výdavkami, resp. zo základu dane, ale z relevantného obratu účastníkov konania, nakoľko v opačnom prípade by nemohla pokuta plniť svoju základnú funkciu, najmä v prípadoch veľmi závažných porušení zákona č. 122/2013 Z. z. Ak by sa priznal fakt neprimeranosti tohto postupu, znamenalo by to do budúcnosti, že by sa u ekonomicky silných subjektov nikdy nemohli dosiahnuť minimálnou sankciou jej účel a cieľ, čo by bolo aj v rozpore s novým prístupom konzistentnosti ukladania sankcií v jednotlivých členských štátoch Európskej únie podľa novej právnej úpravy ochrany osobných údajov. V záujme zhovievavosti voči prevádzkovateľovi, napriek skutočnosti, že mohol vychádzať pri určení základnej výšky pokuty (t. j. výška pokuty pred zohľadnením prirážajúcich a poľahčujúcich okolností, ktorej základným kritériom je závažnosť protiprávneho konania) z relevantného obratu prevádzkovateľa za posledné tri kalendárne roky, ktorý podľa údajov z účtovnej závierky k 31.12.2017 predstavuje sumu XXX XXX,- eur, sumu XXX XXX,- eur podľa údajov z účtovnej závierky k 31.12.2016 a sumu XXX XXX,- eur podľa údajov z účtovnej závierky k 31.12.2015, sa rozhodol vychádzať z údajov, ktoré deklarujú „čistý“ zisk prevádzkovateľa. Ak by takto nepostupoval by mohol uložiť sankciu v oveľa vyššej sume, a ešte stále by sa táto základná suma pokuty nepohybovala v hornej hranici zákonom č. 122/2013 Z. z. ustanovenej sadzby. Zároveň žalovaný konštatoval, že v odvolacom konaní dbal aj na to, aby bola čo najobjektívnejšie skúmaná finančná stabilita prevádzkovateľa do času vydania rozhodnutia o rozklade proti napadnutému rozhodnutiu keď si žiadal údaje aj od Sociálnej poisťovne.

30. K namietanému nezohľadneniu poľahčujúcich okolností a prirážajúcich okolností ako aj tvrdeniu, že určená výška pokuty bola výsledkom svojvoľne prvostupňového správneho orgánu, žalovaný konštatoval, že pri určení výšky pokuty v rámci zákonom č. 122/2013 Z. z. stanoveného limitu prihliadal na kritériá uvedené v § 70 ods. 4 zákona č. 122/2013 Z. z., podľa ktorého sa pri ukladaní pokuty posudzuje závažnosť, čas trvania a následky protiprávneho konania, opakovanie takéhoto konania a miera ohrozenia súkromného a rodinného života a na počet dotknutých osôb. Ide o demonštratívny výpočet a okrem týchto kritérií sa berú do úvahy aj iné skutočnosti a samozrejme rešpektujú a uznávajú sa zásady správneho trestania.

31. Zákon č. 122/2013 Z. z. porušenie niektorej z povinností § 13 alebo 14 zákona č. 122/2013 Z. z. začlenil k závažnejším správnym deliktom s vyššou spodnou a hornou hranicou obligatórnej pokuty, oproti iným porušeniam zákonných povinností pri spracúvaní osobných údajov dotknutých osôb. Závažnosť protiprávneho konania prevádzkovateľa bola v danom prípade umocnená aj tým, že k incidentu, t. j. nezákonnému zverejneniu osobitnej kategórie osobných údajov došlo priamo a jedine chybou prevádzkovateľa, ktorý sa spolieval na automatizovaný spôsob spracúvania bez primeraných opatrení, pričom sa nejednalo o žiaden vonkajší útok (zásah), ktorý by prevádzkovateľ pred incidentom nemohol očakávať a ani prijatím všetkých dostupných opatrení by mu nemohol zabrániť. Pri určovaní výšky pokuty zohrávala zásadnú rolu aj doba trvania protiprávneho konania, ktorá mala vplyv na potencionálny negatívny dopad na práva, právom chránené záujmy a slobody dotknutých osôb, a preto žalovaný mal za to, že je dôležité, aby pokuta odrážala tiež dobu, počas ktorej trval protiprávny stav. V tomto prípade bolo preukázané, že protiprávny stav trval od registrácie záložného práva č. 4072/2016 dňa 15.02.2016 v NCRzp do mesiaca február 2018. Počet dotknutých osôb prvostupňový orgán v napadnutom rozhodnutí správne vyhodnotil ako závažnú prirážajúcu okolnosť. Počet 4000 dotknutých osôb nedosahuje úroveň poľahčujúcej okolnosti a bol súčasne príliš vysoký na to, aby naň žalovaný neprihliadol vôbec.

32. Žalovaný sa nestotožnil s argumentáciou prevádzkovateľa, ktorý v podanom rozklade znevažoval vzniknutú situáciu a subjektívne hodnotil následky protiprávneho konania. Porušenie § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z. z. môže mať potenciálne celý rad významných negatívnych dôsledkov. Riziko s rôznym stupňom pravdepodobnosti a závažnosti môže vyplývať zo spracúvania osobných údajov, ktoré by mohlo viesť k ujme na zdraví, majetkovej alebo nemajetkovej ujme, a to najmä ak spracúvanie mohlo viesť k diskriminácii, krádeži totožnosti alebo podvodu, finančnej strate, poškodeniu dobrého mena, strate dôveryhodnosti osobných údajov alebo akémukoľvek inému závažnému hospodárskemu alebo sociálnemu

znevýhodneniu; ak spracúvanie zahŕňa veľké množstvo osobných údajov a má dôsledky na veľký počet dotknutých osôb. Uvedené mohlo zahŕňať stratu kontroly dotknutých osôb nad osobnými údajmi, obmedzenie práv a slobôd týchto osôb atď.

33. Žalovaný mal za to, že ak sa porušenie týka osobitnej kategórie osobných údajov, ktoré podliehajú v zmysle zákona č. 122/2013 Z. z. zvýšenej ochrane, je pravdepodobné, že k takejto ujme dôjde. Kľúčovým faktorom pri posudzovaní rizika je teda typ a citlivosť osobných údajov, ktoré boli ohrozené. Platí, že čím sú údaje citlivejšie, tým je vyššie riziko ujmy pre dotknuté osoby. Žalovaný zdôraznil stratu kontroly nad informáciami, ktoré mali byť v bezpečnom prostredí, stratu dôvernosti osobných údajov, riziko osobného zranenia, straty pohody, teda okrem negatívnych dôsledkov, ktoré možno zreteľne predvídať, zároveň žalovaný uviedol, že zohľadnil aj všeobecnejšie emočné vplyvy, akými boli podráždenie, strach a stres, ktoré vyplývali z toho, že dotknuté osoby stratili kontrolu nad osobnými informáciami, boli nútení vzniknutú situáciu osobitne administratívne riešiť, alebo z dôvodu, že si uvedomili, že tieto informácie boli alebo môžu byť zneužitú. Záver prvostupňového orgánu o tom, že nežadúci stav už nebolo možné odstrániť a napraviť považoval žalovaný za správne vyhodnotený, nakoľko v prípade neoprávneného sprístupnenia osobných údajov veľkému počtu neoprávnených osôb (verejnosti), nie je možné vylúčiť opakované neoprávnené spracúvanie, napríklad ich ďalším šírením, to znamená následok spočívajúci v zásahu do súkromného života pretrvávajúca a iba časom sa jeho intenzita znižuje. Do úvahy tak vzal aj trvalosť dôsledkov na jednotlivcov, nakoľko vplyv možno považovať za väčší, ak sú dôsledky dlhodobé. Žalovaný sa vyjadril k citlivosti údaje o rodnom čísle. Nebezpečenstvo podľa jeho názoru spočíva v univerzálnom a trvalom charaktere rodného čísla ako generálneho identifikátora, podľa ktorého je možné o dotknutej osobe získavať ďalšie citlivé informácie z rôznych informačných systémov súkromných subjektov, ale aj verejnej správy. Existujú prípady zneužitia rodného čísla a ďalších osobných údajov na spáchanie trestnej činnosti. Žalovaný sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového orgánu ako aj prevádzkovateľa, že od 25.05.2018 rodné číslo ako všeobecný identifikátor nebol zaradený do osobitnej kategórie osobných údajov. V súlade s ustanovením § 78 ods. 4 zákona č. 18/2018 Z. z. však naďalej požíval rovnakú ochranu a naďalej platí zákaz jeho zverejňovania, okrem prípadu, že ho zverejní sama dotknutá osoba. Za porušenie zákazu zverejňovania rodného čísla ako povinnosti podľa § 78 ods. 4 zákona č. 18/2018 Z. z. mohol uložiť pokutu do 20 000 000 €, alebo ak ide o podnik do 4% celkového svetového ročného obratu za predchádzajúci účtovný rok, podľa toho, ktorá suma je vyššia. Uvedené znamená, že v žiadnom ohľade nebola nová právna úprava ochrany osobných údajov pre páchatel'ov predmetného správneho deliktu priaznivejšia.

34. Ďalej žalovaný poukázal na posúdenie zásahu do zákonom chránených práv a slobôd a mieru ohrozenia súkromného a rodinného života a dospel k záveru, že sa jedná o okolnosť prirážajúcu. Prevádzkovateľ nerespektoval právo na ochranu súkromia zaručené čl. 7 ods. 1 a čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na ochranu osobných údajov ako súčasť práva na súkromie, ktoré je zaručené v článku 8 ods. 1 Charty základných ľudských práv Európskej únie a v článku 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. V prípade neoprávneného zverejnenia citlivých údajov dochádza k vážnemu zásahu do súkromia dotknutých osôb garantované Ústavou Slovenskej republiky v zmysle čl. 19 ods. 2 a 3, podľa ktorého každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života a každý má tiež právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe. Zásah do ústavou garantovaného práva je podľa jeho názoru potrebný vždy považovať za závažný.

35. Žalovaný konštatoval, že nepotreboval byť zo strany prevádzkovateľa, resp. jeho právneho zástupcu utvrdený v tom, že rozhodnutiami trestného charakteru sú aj rozhodnutia o správnych deliktach. Vo vzťahu k zverejneniu rodného čísla ako osobitnej kategórie osobných údajov vyjadril s prevádzkovateľom súhlas, že pojmovým znakom správneho deliktu podľa § 68 ods. 3 písm. b) zákona č. 122/2013 Z. z. je neoprávnené spracúvanie osobitnej kategórie osobných údajov v rozpore s niektorou povinnosťou podľa § 13 alebo § 14 zákona č. 122/2013 Z. z. Uvedené však nevylučuje jeho právomoc vyhodnocovať kategóriu spracúvaných osobných údajov z hľadiska intenzity zásahu do práv a slobôd dotknutých osôb, posúdenia miery ohrozenia súkromného a rodinného života a celkovej závažnosti prípadu. Žalovaný dal prevádzkovateľovi jednak do pozornosti rozdiel medzi pojmi kategória a typ osobných údajov (teda či ide o bežný údaj, údaj patriaci do osobitnej kategórie ...) a jednak mu dal do pozornosti, že prvostupňový orgán vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že relevantnou pre neho bola skutočnosť, že spolu so zverejneným rodným číslom boli verejnosti sprístupnené aj ďalšie osobné údaje dotknutých osôb v postavení poddlžníkov, ktorí uzatvorili zmluvu o úvere s nebankovou spoločnosťou, v poradí: druh pohľadávky, číslo zmluvy o úvere, dátum uzavretia zmluvy o úvere, meno a priezvisko klienta, rodné číslo klienta, adresa trvalého pobytu klienta, výška poskytnutej istiny, splatnosť úveru, nesplatená výška istiny, celková dlžná čiastka, uzatvárací výška pohľadávky. Z hľadiska zásahu do chránených práv

je prirážajúcou okolnosťou povaha údajov, to znamená skutočnosť, že neoprávnené spracúvanie sa týkalo informácií zasahujúcich do súkromia dotknutých osôb v najužšom zmysle, teda informácie priamo súvisiace aj s rodinným životom jednotlivca.

36. Žalovaný konštatoval, že ako vyplýva z notárskeho poriadku opis zálohu musí byť uvedený takým spôsobom, aby bolo možné kedykoľvek počas trvania záložného práva identifikovať veci, práva alebo iné majetkové hodnoty zaťažené záložným právom. Podľa jeho názoru nie je účelom NCRzp presne evidovať a opisovať založené majetkové hodnoty, ktoré sú predmetom registrácie, ale zabezpečiť poradie zaregistrovaných záložných práv, vychádzajúc z ustanovenia § 151e Občianskeho zákonníka. Nie je zjavné, z hľadiska posúdenia miery do práv dotknutých osôb, prečo prevádzkovateľ trvá na identifikácii zálohu v predmetnom rozsahu. Len v rovine nazerania na predmetný prípad z pohľadu ochrany osobných údajov, ak je súčasťou spracovateľskej činnosti aj spracúvanie osobných údajov, uplatňujú sa základné zásady spracúvania, predovšetkým možno poukázať na zásadu nevyhnutnosti a primeranosti, či zásadu obmedzenia účelu. V konkrétnom prípade mal preto žalovaný za to, aj s ohľadom na novú právnu úpravu ochrany osobných údajov, ktorá kladie na dodržiavanie základných zásad spracúvania oveľa väčší dôraz, že opis zálohu, ak jeho súčasťou sú osobné údaje dotknutých osôb by mal byť stručný, prípadne môže odkazovať len na ustanovenia záložnej zmluvy, ktorá obsahuje presný opis, pričom povinnosť dodržiavať zákaz zverejňovania rodného čísla tým nie je dotknutá.

37. Žalovaný uviedol, že ako prirážajúcu okolnosť vyhodnotil obštrukcie zo strany prevádzkovateľa pri poskytovaní zákonom požadovanej súčinnosti, s cieľom sťažiť jeho postup ako odvolacieho orgánu a znemožniť riadne prešetrenie majetkových pomerov prevádzkovateľa, ktoré sám žiadal preskúmať.

38. Podľa názoru žalovaného sa má vo všeobecnosti prihliadať aj na osobité vlastnosti, povahu činností a úloh účastníkov konania, ktoré môžu ovplyvniť úroveň rizika pre jednotlivcov. Vo vzťahu k okolnostiam, za akých došlo k spáchaniu správneho deliktu prihliadol preto ako k prirážajúcej okolnosti na skutočnosť, že prevádzkovateľ je orgánom verejnej moci, ktorý má zaisťovať ochranu dotknutých osôb, a to vrátane ich osobných údajov v súlade s povinnosťami, ktoré sú mu uložené aj zákonom č. 122/2013 Z. z.

39. Prevádzkovateľ zverejnil rodné čísla dotknutých osôb prostredníctvom internetu, čím ich sprístupnil v podstate neobmedzenému okruhu neoprávnených osôb, avšak je potrebné uviesť, že naplnenie skutkovej podstaty tohto správneho deliktu, vo väčšine prípadov nastáva prostredníctvom verejne prístupných počítačových sietí, preto spôsob spáchania správneho deliktu nevyhodnotil ani ako poľahčujúcu ani ako prirážajúcu okolnosť.

40. Žalovaný vyhodnotil ako poľahčujúcu okolnosť skutočnosť, že konanie prevádzkovateľa v rozpore so zákonom č. 122/2013 Z. z. nebolo úmyselným konaním, ale spáchaným z (hrubej) neobstaranosti. Posúdenie konania prevádzkovateľa z tohto hľadiska je dôležitou skutočnosťou ovplyvňujúcou výšku uloženej pokuty, s ktorou sa mal prvostupňový orgán pri ukladaní pokuty vysporiadať.

41. Ako poľahčujúcu okolnosť prvostupňový orgán v súlade s kritériami podľa § 70 ods. 4 zákona č. 122/2013 Z. z. vyhodnotil to, že zo strany prevádzkovateľa nebolo pri spracúvaní rodného čísla zistené opakovanie konania v rozpore s § 13 ods. 2 druhá veta zákona č. 122/2013 Z. z., s čím sa žalovaný stotožnil.

42. Žalovaný sa stotožnil aj s vyhodnotením okolnosti, že prevádzkovateľ ukončil porušovanie zákona č. 122/2013 Z. z. po jeho intervencii, ako poľahčujúcej. Zároveň však konštatuje, že ju nevyhodnotil ako významnú poľahčujúcu okolnosť, ktorá by prispela k výraznému zníženiu pokuty. Prevádzkovateľ je povinný postupovať v zmysle zákona č. 122/2013 Z. z. tak, aby k porušeniam predovšetkým nedošlo. Dodatočné odstránenie zistených porušení nemožno považovať za významnú poľahčujúcu okolnosť, ale za povinnosť prevádzkovateľa zosúladiť svoje excesy so stavom, ktorý ustanovuje zákon č. 122/2013 Z. z. K danej veci je potrebné vysloviť, že k daným porušeniam nemalo vôbec dôjsť a pokiaľ k takýmto porušeniam došlo, malo byť v záujme prevádzkovateľa, aby protiprávny stav obratom identifikoval a nedostatky bez zbytočného odkladu odstránil. Odstránenie protiprávneho stavu tak nemožno považovať za prejav dobrej vôle zo strany prevádzkovateľa, ale logický, prirodzený postup a zároveň zákonná povinnosť prevádzkovateľa protiprávny stav odstrániť v čo najkratšej dobe.

43. Žalovaný konštatoval, že významne by veci prispelo konanie prevádzkovateľa nad rámec zákonných povinností odstrániť protiprávny stav, napríklad vo forme efektívnej spolupráce s ním, snaha prevádzkovateľa o odstránenie škodlivého následku, dôkaz poskytnutý prevádzkovateľom o ukončení protiprávneho konania bez zbytočného odkladu po vykonaní prvých vyšetrovacích úkonov (ako uviedol aj prvostupňový orgán vo svojom rozhodnutí oznámenie o odstránení protiprávneho stavu poskytla namiesto prevádzkovateľa komora, pričom overenie pravdivosti tejto skutočnosti ako vyplýva zo spisového materiálu ku konaniu o ochrane osobných údajov vykonal žalovaný) a podobne. Žalovaný považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že prevádzkovateľ naplnil v priebehu správneho konania znaky skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 68 ods. 7 písm. e) zákona č. 122/2013 Z. z.

ako vyplýva zo spisového materiálu ku konaniu o uložení pokuty za neposkytnutie zákonom č. 122/2013 Z. z. požadovanej súčinnosti č. k.: 00595/2018-Os. Potom mal za to, že konštatovanie prevádzkovateľa o prvom porušení zákona č. 122/2013 Z. z. je tak v tomto ohľade irelevantné.

44. K poslednej námietke prevádzkovateľa, že v konaní o rozklade proti napadnutému rozhodnutiu zabezpečoval cestou žiadostí o súčinnosť dôkazy o jeho majetkových pomeroch, čo považoval za nezákonný a protiústavný postup (čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), žalovaný uviedol, že tento argument považuje za nezrozumiteľný, vzhľadom na skutočnosť, že tak predovšetkým urobil na základe žiadosti prevádzkovateľa v podanom rozklade, čím de facto prevádzkovateľ popiera samotný dôvod podania rozkladu. Ako už bolo uvedené ostatné skutočnosti, ktoré v podanom rozklade namietal sa totiž vzťahovali na už právoplatne skončené konanie o ochrane osobných údajov.

45. Žalovaný konštatoval, že povinnosťou správneho orgánu je primárne skúmať objektívnu neschopnosť účastníka konania zaplatiť uložení pokutu a nie skúmať na ako dlho sa úhrada pokuty stane zmyslom činnosti páchatel'a správneho deliktu. Predovšetkým ale, samotný prevádzkovateľ sa v rámci podaného rozkladu dožadoval preskúmať svoje majetkové pomery, s poukazom aj na uznesenie Nejvyššieho správneho soudu České republiky sp. zn. 1 As 9/2008-133 cit.: „Správni orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobně a majetkové pomery pachatele v taxativním výčtu hledisk rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.“ Žalovaný v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na judikatúru slovenských súdov. V rámci vývoja judikatúrnej činnosti sa potvrdzuje, že správny orgán ukládajúci pokutu cit.: „je povinný prihliadnuť na majetkové pomery predovšetkým z dôvodu, že majetok právnickej osoby je predmetom budúceho výkonu trestu. Je to dané tým, že trest, ktorý súd (prípadne správny orgán) ukladá právnickej osobe, by mal byť primeraný majetkovým pomerom právnickej osoby, ale na druhej strane by mal byť úmerný k spáchanému trestnému činu (deliktu), má mať nepochybný význam aj pre dosiahnutie účelu trestu. Pred uložením trestu, najmä pri tvrdení právnickej osoby, že by prípadný trest - pokuta, mohol mať pre ňu likvidačný charakter, mal správny orgán preveriť, ako plní žalobca reštrukturalizačný plán potvrdený súdom, zistiť aktíva a pasíva (predovšetkým záväzky) právnickej osoby, prípadne iné skutočnosti, ktoré môžu mať vplyv na posúdenie výšky uloženého trestu na ďalšie fungovanie spoločnosti žalobcu.“ (napr. KS Nitra sp. zn. 11S/6/2018).

46. Ako bolo konštatované v odôvodnení vyššie, žalovaný sa rozhodol vyhovieť žiadosti prevádzkovateľa a zistiť, či skutočnosti o likvidačnom charaktere uloženej pokuty, ktoré v podanom rozklade deklaroval, sú v tomto ohľade pravdivé. V prejednávanej veci žalovaný v konaní o rozklade vykonal zisťovanie majetkových pomerov prevádzkovateľa, pričom sa obrátil predovšetkým na samotného prevádzkovateľa. Z neúplného daňového priznania, ktoré mu prevádzkovateľ doručil nebolo možné mať za preukázané skutočnosti tvrdené prevádzkovateľom v podanom rozklade o likvidačnom charaktere pokuty.

47. Žalovaný uviedol, že získané dôkazy o majetkových pomeroch prevádzkovateľa považuje za bežný dôkazný prostriedok v súlade so správnym poriadkom. Správny poriadok umožňuje využitie viacerých dôkazných prostriedkov, na základe ktorých môže správny orgán získať podklady potrebné k svojmu rozhodnutiu, pričom vykonanie týchto dôkazov sa môže udiť z jeho vlastnej iniciatívy, alebo na základe návrhu účastníka konania. Jedná sa o využitie znaleckých posudkov, miestnej ohliadky, o využitie informácií, ktorými disponujú iné štátne orgány, dôkazných listín, vypočutie svedkov a podobne. Keďže prevádzkovateľ nepredložil požadované dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia o nepriaznivej situácii, potom žalovaný logicky nemohol vykonať riadne dokazovanie v tomto smere, čo správny orgán viedlo k povinnosti naplniť zásadu riadneho zistenia skutkového stavu veci. Poukázal na to, že na konanie o uložení pokuty sa vzťahujú ustanovenia správneho poriadku, ktorý sa opiera o zásadu materiálnej pravdy. Jej uplatnenie predpokladá dôsledné zistenie podkladov pre rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti tiež poukázal na ustanovenia § 3 ods. 5 a § 32 ods. 1 správneho poriadku, z ktorých vyplýva, že rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie, pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Uvedeným takisto žalovaný rešpektoval a chránil práva prevádzkovateľa na spravodlivý a zákonný proces. Spôsob akým prebieha hodnotenie dôkazov vychádza rovnako zo správneho poriadku, správny orgán postupuje pri hodnotení dôkazov podľa svojej úvahy, pričom každý dôkaz hodnotí jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. V prípade ak by nedoplnil dokazovanie prostredníctvom súčinnosti štátnych orgánov táto časť rozhodnutia o výške sankcie by bola nepreskúmateľnou, nakoľko by neustál svoju argumentáciu, že uložená pokuta 17 500 € nemá pre prevádzkovateľa likvidačný charakter a neprimeraným spôsobom

nezasahuje do právom chránených záujmov prevádzkovateľa vzhľadom na charakter jeho činnosti. V administratívnom spise sa aktuálne nachádzajú o takomto skúmaní relevantné podklady.

48. Žalovaný sa nestotožnil s názorom prevádzkovateľa, že údaje, ktoré od tretích osôb získal prekračujú rámec údajov nevyhnutných pre konanie v predmetnej veci. Ako správne uviedol aj prevádzkovateľ, každý je povinný poskytnúť potrebnú súčinnosť pri výkone jeho úloh a právomoci, pričom úlohou žalovaného okrem iného je vykonávať dozor nad dodržiavaním povinností ustanovených zákonom pri spracúvaní osobných údajov a na odstránenie zistených nedostatkov rozhodnutím ukladať opatrenia na nápravu, alebo sankciu. Každý je pritom povinný strieť úkony správneho orgánu smerujúce k zisteniu všetkých okolností potrebných na objektívne posúdenie veci. Ako už bolo zdôraznené vyššie, účelom konania o ochrane osobných údajov je zistiť, či postupom prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa došlo k porušeniu práv fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov a v prípade zistenia nedostatkov, uložiť opatrenia na nápravu, prípadne sankciu, na ktorej ukladanie sa vzťahuje ustanovenie § 70 ods. 4 zákona č. 122/2013 Z. z. a zásady správneho trestania.

Žaloba.

49. Žalobkyňa mala za to, že napadnuté rozhodnutie (vrátane prvostupňového rozhodnutia): vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 191 ods. 1 písm. c/ SSP), bolo nepreskúmateľné pre nedostatok resp. nezrozumiteľnosť dôvodov (§ 191 ods. 1 písm. d/ SSP), zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci (§ 191 ods. 1 písm. e/ SSP), skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia nemal oporu v administratívnom spise (§ 191 ods. 1 písm. f/ SSP), došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej (§ 191 ods. 1 písm. g) SSP).

50. Žalobkyňa poukázala na ďalšie vady preskúmaných rozhodnutí a procesného postupu žalovaného:

boli porušené základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie, uložená sankcia vybočila z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy, konania vykazujú porušenia základných práv podľa čl. 20, 46, 47 a 48 Ústavy SR, konania vykazujú porušenia základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru a čl. 4 Dodatkového protokolu č. 7 k Dohovoru.

51. Žalobkyňa v prvom rade namietala nezákonnosť celého konania o uložení pokuty. Konanie o uložení pokuty bolo totiž už druhým konaním o ochrane osobných údajov, ktoré viedol žalovaný proti nej v skutkovo totožnej veci - za ten istý skutok.

52. Prvotné konanie o ochrane osobných údajov vedené voči žalobkyni bolo zavŕšené rozhodnutím žalovaného č. k. 00293/2018-Qs-21 zo dňa 25.07.2018 (ďalej len „Prvé rozhodnutie o ochrane osobných údajov“), na základe ktorého žalovaný síce na jednej strane konštatoval porušenie § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z., na strane druhej však vo výroku konštatoval, že došlo k odstráneniu zistených nedostatkov a žiadne opatrenia na nápravu jej neuložil a ano nepristúpil k uloženiu sankcie (pokuty) voči žalobkyni.

53. S poukazom na Prvé rozhodnutie o ochrane osobných údajov (č. 00293/2018-0s-21 zo dňa 25.07.2018) a zohľadňujúc pritom skutočnosť, že žalovaným vytýkaný nedostatok bol už v čase vydania predmetného rozhodnutia napravený, žalobkyňa týmto rozhodnutím (v ktorom nebola uložená sankcia) dôvodne považovala konanie za definitívne ukončené. Z citovaného rozhodnutia bolo možné vyvodiť, že napravením vytýkaného stavu a následným rozhodnutím o neuložení žiadnych opatrení bolo konanie definitívne ukončené v jej prospech.

54. Právny základ pre procesný postup žalovaného v konaní o ochrane osobných údajov je vymedzený v § 62 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z., podľa ktorého „Účelom konania o ochrane osobných údajov (ďalej len „konanie“) je zistiť, či postupom prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa došlo k porušeniu práv fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov a v prípade zistenia nedostatkov, uložiť opatrenia na nápravu, prípadne sankciu za porušenie tohto zákona.“

55. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že konanie o ochrane osobných údajov je komplexným konaním, v rámci ktorého musí žalovaný zistiť nielen to, či bol porušený zákon, zároveň však zákon predpokladá, že v tomto konaní bude rozhodnuté aj o opatreniach na nápravu (ak bol porušený zákon) a aj o uložení sankcie.

56. Ak žalovaný nerozhodol o uložení sankcie v Prvom konaní o ochrane osobných údajov podľa § 62 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z., nemal zákonný podklad na to, aby viedol ďalšie následné, osobitné konanie „vo veci uloženia pokuty“.

57. Žalovaný vo veci ochrany osobných údajov konal tak, že po právoplatnom Prvom rozhodnutí žalovaného v konaní o ochrane osobných údajov (podľa § 62 ods. 1) č. k. 00293/2018-Qs-21 zo dňa 25.7.2018 (v ktorom sankcia uložená nebola), nasledovalo rozhodnutie žalovaného o uložení pokuty č. k.: 00544/2018-Os-6 zo dňa 21.09.2018 (prvostupňové rozhodnutie) voči ktorému podala žalobkyňa rozklad, na základe čoho bolo právnenému zástupcovi žalobkyne doručené rozhodnutie žalovaného č.k. 00005/2019-Op-15 zo dňa 8.3.2019 (napadnuté rozhodnutie).

58. Takýto postup žalovaného podľa žalobkyne možno označiť za procesnú vychytralosť. V prvom konaní rozhodne o porušení zákona (otázka viny). V tomto konaní by mal však rozhodnúť aj o opatreniach na nápravu a o sankcii, ale neurobil tak. Adresát, ktorému je rozhodnutie určené sa v konaní a ani voči prvotnému rozhodnutiu nemal dôvod právne brániť, pretože samotný výrok o prípadnom porušení právneho predpisu, pokiaľ je vyriešený bez sankcie, nemal pre neho negatívny právny dopad. A to aj v tom prípade, pokiaľ by konanie alebo rozhodnutie bez sankcie javilo znaky nezákonnosti. Adresát rozhodnutia má legitímne očakávanie, že jeho administratívna vec týmto rozhodnutím pred správnym orgánom definitívne skončila. Na jeho prekvapenie však správny orgán začne ďalšie konanie a vydá nové rozhodnutie, a to bez výslovného oprávnenia vyplývajúceho zo zákona a výlučne len vo veci uloženia pokuty (ktorá mala byť prejednaná už v prvom konaní). Právo brániť sa voči výrokom o „vine a treste“ by malo byť umožnené spoločne, čo je imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Avšak v tomto následnom konaní sa vo veci otázky porušenia právnych predpisov (viny) nekoná, keďže je táto otázka už rozhodnutá (otázka viny) a rozhoduje sa výlučne o výške sankcie (treste). V tomto prekvapivom druhom konaní nemá subjekt možnosť použiť všetky prostriedky procesnej a hmotnoprávnej obrany, keďže správny orgán vychádzal z právoplatne rozhodnutej veci - týkajúcej sa otázky viny. Postup žalovaného, ktorý účelovo rozdelil jedno celistvé konanie (§ 62 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z.) do dvoch následných konaní, javí známky nezákonnosti, porušenia ústavných práv a práv garantovaných Dohovorom a jeho Dodatkovým protokolom.

59. Týmto postupom podľa žalobkyne došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, k porušeniu zásady „ne bis in dem“ podľa čl. 4 Dodatkového protokolu č. 7 k Dohovoru a § 2 ods. 8 Trestného poriadku. Procesný postup žalovaného je presne vymedzený zákonom (§ 62 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z.) a jeho nerešpektovanie je prejavom nezákonnosti; v okolnostiach prípadu aj prekročením právomoci a porušením čl. 2 ods. 2 Ústavy SR podľa ktorého „Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“.

60. Uvedené potvrdzujú aj základné zásady prijaté v Odporúčaní č. R (91) 1 o správnych sankciách schválenom Výborom ministrov Rady Európy, podľa ktorých: „Zásada 5 - V každom začatom konaní, ktoré môže viesť k uloženiu správnej sankcie, sa musí vyniesť rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.“

61. Po právoplatnom skončení konania o ochrane osobných údajov a vydaní Prvého rozhodnutia o ochrane osobných údajov (č. 00293/2018-0s-21 zo dňa 25.7.2018) neexistovalo podľa § 62 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. a ani iného ustanovenia citovaného zákona zákonné oprávnenie na vedenie ďalšieho konania s názvom „o uložení pokuty“ v tej istej veci. Došlo tým k procesnej vade konania, ktorá spôsobila, že bolo vydané ďalšie - a to nulité rozhodnutie o uložení pokuty ako následok nezákonného následného konania.

62. Vydaním preskúmaných rozhodnutí bola zároveň porušená jedna zo základných zásad Trestného poriadku, ktorú je potrebné použiť aj na správne trestanie (§ 195 SSP). Ide o zásadu „ne bis in dem“. V zmysle rozhodovacej činnosti ESLP je potrebné predmetnú zásadu vykladať nielen ako právo nebyť dvakrát potrestaný, ale aj ako právo nebyť opakovane súdený (čl. 4 Dodatkového protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd).

63. Tým, že žalovaný predmetnú vec prejednával v dvoch samostatných a následných konaniach, pričom v prvom nerozhodol o žiadnych opatreniach na nápravu (keďže sa mu zdali nedôvodné a neúčelné) a ani sankcii a prekvapujúco opäť konal v tej istej veci samej druhý krát a pristúpil k uloženiu pokuty až v ďalšom konaní, pričom toto konanie nemalo oporu v zákone, porušil práva žalobkyne na spravodlivý proces a prekročil svoje oprávnenie konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR).

64. Povinnosť konať o správnom delikte v jednom jedinom a ucelenom správnom konaní a rozhodnúť o všetkých otázkach jedným rozhodnutím vo veci potvrdzuje aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého „Zároveň však chce ústavný súd zdôrazniť, že rozhodnutie súdu o vine a treste

je jedným, neoddeliteľným rozhodnutím, nejde o dve samostatné rozhodnutia jedno o vine a druhé o treste." (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 6/09-158 zo dňa 02.11.2011).

65. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uložil žalobkyni vykonávajúcej pôsobnosť notára likvidačnú pokutu vo výške 17.500 € za to, že pri registrácii jedného záložného práva v Notárskom centrálnom registri záložných práv došlo k zverejneniu rodných čísel fyzických osôb.

66. Žalobkyňa namietala, že nebola zodpovedná za porušenie povinností, ktoré sa jej kladlo za vinu v napadnutom rozhodnutí. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaný túto argumentáciu žalobkyne odmietol s tým, že žalobkyňa mala preukazovať zákonnosť svojho konania v rámci konania ochrane osobných údajov podľa § 62 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. a nie až v rámci následného konania o uložení sankcie. Z čl. II. tejto žaloby vyplýva, že takýto postup žalovaného bol nielen v rozpore s účelom konania o ochrane osobných údajov, ale priamo v rozpore s doslovným znením (§ 62 ods. 1) príslušných ustanovení zákona č. 122/2013 Z.z. Podstatné však bolo, že ak Prvé rozhodnutie žalovaného č. 00293/2018-0s-21 zo dňa 25.07.2018 nemalo pre žalobkyňu v zásade žiadne negatívne právne následky (dokonca sa javí ako vydané v jej prospech), žalobkyňa nemala dôvod napádať rozkladom predmetné Prvé rozhodnutie.

67. Vzhľadom na tieto skutočnosti neobstojí právny názor žalovaného, ktorý odmietal argumenty žalobkyne len preto, že nenapádala pôvodné Prvé rozhodnutie č. 00293/2018-0s-21, ktoré sa však javilo ako vydané na prospech žalobkyne. Žalobkyňa nemohla predpokladať, že žalovaný neobsiahne vo svojom rozhodnutí celý predmet konania predpokladaný v ustanovení § 62 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. Táto skutočnosť by mala byť pripisovaná na ľarchu žalovaného avšak rozhodne nie ako argument proti žalobkyni.

68. Odhliadnuc od skutočnosti, že celé konanie o uložení pokuty bolo vedené v rozpore so zákonom v následnom osobitnom konaní, mala žalobkyňa za to, že aj v tomto konaní o uložení pokuty mohla napádať skutočnosť, že žalovaný nesprávne právne posúdil otázku jej zodpovednosti za skutok (otázku viny), ktorý je sankcionovaný v napadnutom rozhodnutí. Vzhľadom na zásadu plnej jurisdikcie podľa 197 SSP navrhla dokazovanie rozšíriť aj o prieskum zákonnosti vydania Prvého rozhodnutia žalovaného v konaní o ochrane osobných údajov, ktoré je podľa žalovaného hmotnoprávnym základom a priamo podmieňuje vydanie napadnutých rozhodnutí.

69. Žalovaný ani v Prvom rozhodnutí a ani v preskúmaných rozhodnutiach nevzal do úvahy, že v predmetnom prípade sú oprávnenia a povinnosti notára upravené osobitnými právnymi predpismi v oblasti notárstva, pri ktorých prísnom dodržiavaní žalobkyňa nemohla ovplyvniť skutočnosti, ktoré sa jej kladú za vinu.

70. Žalobkyňa ako notár, bola požiadaná o registráciu záložného práva záložcu R. S. B..K., záložného dlžníka U., B..K.. a veriteľa Záložňa L., K.Q.P. M.. Popis zálohu poskytol záložca, ktorý požiadal o registráciu záložného práva.

71. V popise zálohu sa pri jednotlivých pohľadávkach skutočne objavili aj rodné čísla fyzických osôb. Uvedené osobné údaje pochádzajú nepochybne z činnosti spoločnosti R. S. B..K., ktorá poskytla notárovi popis zálohu a požiadala v tomto znení o registráciu a teda aj o zverejnenie záložného práva (vrátane popisu zálohu). Už samotné poskytnutie týchto osobných údajov notárovi zo strany záložcu (nielen žiadosť o zverejnenie) mohlo byť porušením zákona o ochrane osobných údajov. Spoločnosť R. S. B..K.. naplní všetky zákonné znaky prevádzkovateľa podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 122/2013 Z.z. Napriek tejto skutočnosti, žalovaný voči tejto spoločnosti konanie o ochranu osobných údajov nevedol a neudelil jej žiadnu pokutu. Nekonal ani voči ostatným, vyššie menovaným spoločnostiam. Žalovaný teda nielenže viedol konanie o ochrane osobných údajov voči nesprávnej osobe, rovnako tak nedostatočne zistil skutkový stav, nevyšetroval a nevyhodnocoval mieru zavinenia iných subjektov.

72. Žalobkyňa mala za to, že v okolnostiach prípadu nemožno postihovať notára, ale subjekt, ktorý požiadal o registráciu záložného práva a tým o jeho zverejnenie, nakoľko práve tento subjekt bol výlučne oprávnený rozhodnúť (dispozičná zásada), aké údaje sa v popise zálohu zverejnia. Podľa § 21 ods. 5 Poriadku vedenia notárskych registrov „Za obsah žiadosti o registráciu, ako aj za skutkový stav, že žiadosť o registráciu obsahuje všetky údaje ustanovené zákonom, ktoré sa zapisujú do registra, zodpovedá žiadateľ.“

73. Register záložných práv, na rozdiel od iných registrov, má len informatívnu povahu t.j. nemá povahu autentického registra. Z tohto dôvodu notár pri registrácii záložného práva nemá právo skúmať náležitosti záložnej zmluvy v zmysle platného práva. Pred registráciou záložného práva zisťuje totožnosť osoby, ktorá podáva návrh na registráciu; ak žiadosť podáva iná ako oprávnená osoba, jej oprávnenie konať, ďalej musí zistiť, či žiadosť o registráciu záložného práva obsahuje všetky údaje podľa § 73d ods. 1 písm. a), c) až f) Notárskeho poriadku.

74. Na základe uvedeného je zrejmé, že skutočnosti uvedené v „popise zálohu“, musia reflektovať žiadosť žiadateľa. To znamená, že „popis zálohu“ je voľne editovateľná položka iba do tej miery, aby rešpektovala opis zálohu uvedený v záložnej zmluve. Notár teda nebol oprávnený opis zálohu akokoľvek upravovať (čím by neoprávnenne vstupoval do zmluvnej autonómie účastníkov úkonu); tento popis zálohu vyplýva zo záložnej zmluvy a žiadosti o registráciu záložného práva a je pre notára záväzný. Žalobkyňa preto nemala inú možnosť ako splniť si svoju zákonnú povinnosť a popis zálohu predložený žiadateľom o registráciu záložného práva a vyplývajúcim zo záložnej zmluvy premietnuť do registra záložných práv.

75. Ohľadom inštitútu odmietnutia vykonania požadovaného úkonu ak je zjavné, že úkon odporuje zákonu, obchádza zákon alebo sa prieči dobrým mravom žalobkyňa uviedla, že uvedené rieši prípady nezákonnosti úkonu ako takého a jeho náležitostí, dôsledkom čoho má byť odmietnutie vykonania registrácie, no nerieši samotný popis zálohu. Notár skúma to, či žiadosť o registráciu obsahuje všetky zákonom vyžadované údaje, ale nemôže zodpovedať za samotný popis zálohu, ktorý vyplýva z obsahu záložnej zmluvy. Žalobkyňa teda pri dodržiavaní svojich povinností v oblasti notárstva nezodpovedá za to, že popis zálohu určený záložcom obsahuje osobné údaje.

76. To, že sa v popise zálohu zobrazili aj rodné čísla fyzických osôb nebolo preto porušením povinností žalobkyne, je to výsledkom dodržania postupu notára pri registrácii záložného práva, ktorý je povinný za každých okolností rešpektovať.

77. Žalobkyňa pokladala za zodpovedný subjekt žiadateľa o registráciu záložného práva, avšak rozhodne nie notára, ktorý si len plnil svoje zákonné povinnosti. Žalovaný sa v tomto prípade nedôvodne ochranársky postavil na stranu žiadateľa o registráciu záložného práva (R. S. B..K..), keď uviedol, že žiadateľ o registráciu nemal žiaden právny ani faktický vplyv nad spracúvaním údajov v NCRzp. Žalobkyňa mala za to, že to bol práve žiadateľ o registráciu záložného práva, ktorý tým, že požaduje zverejniť v NCRzp záložné právo vrátane popisu zálohu s uvedením osobných údajov fyzických osôb je zodpovedným za vzniknutý následok. Už poskytnutím osobných údajov notárovi za účelom zverejnenia mohol žiadateľ porušiť povinnosti vyplývajúce zo zákona, touto skutočnosťou sa žalovaný vôbec nezaoberal.

78. Po upozornení na daný problém žalobkyňa ihneď vykonala následnú anonymizáciu údajov. Tu však treba zdôrazniť, že žalobkyňa v súčinnosti s Notárskou komorou iba reagovala na vzniknutý stav, za ktorý nebola zodpovedná a chcela vyjsť v ústrety žalovanému. To, že žalobkyňa vykonala úpravu registrácie neznamená, že pri prvotnej registrácii bola povinná skúmať obsah zálohu, resp. že za neho zodpovedala. Odstránenie nepriaznivého stavu spôsobeného treťou osobou, nemožno považovať za usvedčujúci prostriedok proti osobe, ktorá za tretiu osobu tento nepriaznivý stav napravila.

79. V prípade, ak by aj bola žalobkyňa zodpovedná za porušenie povinnosti (čo zásadne odmieta), žalovaný žiadnym spôsobom neprihliadol pri ustálení výšky pokuty na predmetnú osobitosť prípadu. Najmä na osobitosti právnej úpravy v oblasti notárstva, ktoré dostatočne preukazujú, že zodpovednou osobou za uvedenie popisu zálohu nie je notár. Žalovaný bol vo vzťahu k žalobkyňi napriek týmto skutočnostiam neprimerane, dokonca si dovoľme tvrdiť až tendenčne prísny.

80. Žalobkyňa trvala na tom, že pokuta uložená vo výške 17.500 € predstavovala vo vzťahu k trestaniu fyzických osôb exces v rozhodovacej činnosti žalovaného a bola v okolnostiach prípadu neúmerná, likvidačná, nezohľadňovala špecifiká predmetného prípadu a v neposlednom rade bola výsledkom svojvôle žalovaného pri výpočte priťažujúcich a poľahčujúcich okolností.

81. Žalobkyňa zdôraznila, že skôr ako v podanom rozklade voči prvostupňovému rozhodnutiu nemohla uvádzať argumenty o likvidačnom charaktere pokuty, ak výška pokuty bola žalobkyňi známa až z prvostupňového rozhodnutia o jej uložení (prvostupňové rozhodnutie č. 00544/2018-Os-6 zo dňa 21.09.2018 jej uložilo pokutu vo výške 25.000 €). Ak žalobkyňa dovedy nebola oboznámená s konkrétnou výškou pokuty, ktorá jej bola udelená, nemohla jej výšku a zákonnosť namietat skôr ako v podanom rozklade. Išlo o logický postup žalobkyne.

82. Žalobkyňa poukázala na to, že za základ pokuty žalovaný mal v napadnutom rozhodnutí považovať čistý zisk (výsledok hospodárenia po zdanení) žalobkyne. Bolo však neakceptovateľné, že žalovaný v celom napadnutom rozhodnutí ani raz neuviedol, aký v skutočnosti čistý zisk žalobkyne bol.

83. Za čistý ročný zisk sa označuje výsledok hospodárenia po zdanení, čo v prípade žalobkyne predstavovalo: za rok 2017 sumu X.XXX,XX € /základ dane X.XXX,XX € - daň na úhradu XXX,XX €/, za rok 2016 sumu X.XXX,XX € /základ dane X.XXX,XX € - daň na úhradu XXX,XX €/.

84. Žalovaný namiesto toho, aby v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol sumu čistého zisku, z ktorého mal vychádzať pri určení základu pokuty (ako to sám deklaroval), tento údaj nikde v rozhodnutí neuviedol. Z uvedeného je zrejmé, že pri rozhodovaní z týchto deklarovaných dôležitých údajov,

žalovaný vôbec nevychádzal. Namiesto toho v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol uvedený pre rozhodnutie irelevantný „obrat“ žalobkyne, o ktorom sám žalovaný uviedol, že z neho vychádzať nebude. 85. Ak žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v jeho konštatlačnej časti III., ktorá zhrňuje skutočnosti rozhodujúce pre rozhodnutie, číselne neuviedol „zisk“ ale uviedol „obrat“, je zrejme, že pri vymeraní výšky pokuty vychádzal z nesprávneho údaju. Výrok napadnutého rozhodnutia z hľadiska výšky pokuty nemal žiadnu oporu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Uvedené navyše spôsobuje, že rozhodnutie bolo nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre zmätočnosť.

86. Podľa žalobkyne voľná úvaha, ktorou sa riadil žalovaný pri rozhodovaní o výške pokuty nezodpovedala obsahu spisu a priečila sa zásadám logického myslenia. Ak by žalovaný vychádzal v rámci svojej voľnej úvahy z obsahu spisu a držal by sa svojho vlastného tvrdenia, že za základ pokuty považoval čistý zisk, nemohol by pristúpiť k uloženiu takejto svojvoľnej pokuty. Z čistého ročného zisku vo výške X.XXX,XX € (čo mal tvoriť základ pokuty podľa žalovaného), nemôže dôjsť k určení pokuty vo výške 17.500 €. Určenie pokuty vo výške dvojnásobku takéhoto ročného základu by žalovaný nijako nezodôvodnil. Pokuta v takejto výške neprimeranej výške je nepochybne neoprávneným zásahom do práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatočného protokolu k Dohovoru.

87. Žalobkyňa zásadne namietala žalovaným prezentovanú údajnú zhovievavosť voči nej, keď sa žalovaný staval do polohy, že napriek tomu, že mohol vychádzať z relevantného obratu, neurobil tak a vychádzal z čistého zisku. V tejto súvislosti žalobkyňa zdôraznila, že žalovaný v predmetnom konaní nemohol vychádzať pri určení základnej výšky pokuty z relevantného obratu a to jednoducho z toho dôvodu, že obrat žalobkyne je pri určení výšky sankcie podľa zákona č. 122/2013 Z.z. úplne bezpredmetný. Obrat žalobkyne by mohol zohrávať úlohu výlučne pri konaní podľa zákona č. 18/2018 Z.z., ktorý v okolnostiach prejednávaneho prípadu nemožno aplikovať vzhľadom k tomu, že tento nový právny predpis nebol v čase údajného skutku účinný.

88. Navodiť dojem vysokého obratu a opomenúť uviesť skutočný základ pre určenie pokuty, ktorý by mal byť rozhodujúci podľa samotného žalovaného, je účelovým zavádzaním pri odôvodňovaní napadnutého rozhodnutia. Nad rámec nevyhnutnej argumentácie žalobkyňa uvádza, že na nej leží bremeno vysokých výdavkov súvisiacich okrem iného so zákonnými povinnosťami poskytovať služby verejného notára, s tým súvisiacimi povinnosťami na úhradu poplatkov a nákladov súvisiacich s úradom, s nájmom priestoru notárskeho úradu, s pripojením databáz do centrálnych registrov Notárskej komory, s poplatkami za jednotlivé notárske úkony uhrádzanými Notárskej komore a s tým všetkým spojenými personálnymi nákladmi veľkého počtu zamestnancov na mzdy a odvody.

89. Ak teda je tvrdenie žalovaného o tom, že skutočne vychádzal zo sumy čistého zisku uvedeného žalobkyňou pravdivé, potom je zrejme, že uložená pokuta bola vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia nepodložená a arbitrárna a neprimeraná aj vo vzťahu k osobe žalobkyne, ako aj vo vzťahu k skutku. S prihliadnutím na osobu žalobkyne ako fyzickej osobe bola uložená pokuta likvidačná.

90. Žalovaný pripísal na ťarchu žalobkyne viaceré údajne priťažujúce okolnosti, ktoré vyznievajú v okolnostiach prípadu až absurdne. Celkovo možno konštatovať, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že snahou žalovaného bolo pripísať žalobkyňi čo najviac nedôvodných priťažujúcich okolností a naopak neprihliadať na zjavné poľahčujúce okolnosti alebo poľahčujúce okolnosti úplne bagatelizovať.

91. Žalobkyňa uviedla, že žiadnym spôsobom nemarila objasňovanie jej majetkových pomerov. Sama na základe výzvy žalovaného riadne a včas poskytla žalovanému svoje daňové priznania za celé požadované obdobia, a to v rozsahu, ktorý aj podľa napadnutého rozhodnutia umožňoval zistiť majetkové pomery žalobkyne (čistý zisk - výsledok hospodárenia po zdanení). Skutočnosť, že by žalovaný tieto údaje nepovažoval za dostatočné, resp. že by požadoval nejaké ďalšie doplňujúce údaje sa žalobkyňa objektívne nemohla dozvedieť, keďže žalovaný ju na žiadne takéto doplnenie nikdy nevyzýval. Žalobkyňa bola preto presvedčená, že svoju povinnosť z hľadiska objasnenia svojich majetkových pomerov pre účely konania splnila. O tom nakoniec svedčí aj skutočnosť, že sám žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že mal vychádzať pri určení výšky pokuty z čistého zisku - a k týmto údajom poskytla žalobkyňa v plnom rozsahu dokumentáciu.

92. Absolútne preto nerozumela argumentu, v čom údajne vedome sťažovala druhostupňovému orgánu prešetrovanie jej majetkových pomerov, keďže z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia naopak vyplýva, že údaje o čistom zisku boli v požadovanej lehote poskytnuté práve žalobkyňou. Z podkladov predložených žalobkyňou mal žalovaný relevantné informácie o jej zisku a tieto ako sa sám vyjadril, mal vziať do úvahy.

93. Preto, ak by sa poskytovanie súčinnosti žalobkyňou v konaní o rozklade malo vôbec brať do úvahy, malo by byť vyhodnotenú ako poľahčujúca okolnosť, na základe ktorej sa podarilo ustáliť majetkové

pomery a teda čistý zisk a nie ako okolnosť výrazne prirážajúca. Aj na základe tohto absurdného príkladu sa nemôžeme zbaviť pocitu, že žalovaný v konaní na oboch stupňoch bol zaujatý voči žalobkyni, čo viedlo podľa nej k vyslovene tendenčnému posudzovaniu jednotlivých okolností prípadu v neprospech žalobkyne.

94. Výkon činnosti notára je činnosťou výlučne fyzickej osoby ako napr. činnosť znalcov, tlmočníkov, súdnych exekútorov a v určitej miere advokátov. Žalobkyňa je bezpochyby fyzickou osobou, ktorá ručí za svoje záväzky celým svojím majetkom a jej postavenie je rovnocenné postaveniu fyzickej osobe - podnikateľovi. To, že žalovaný uvedenú skutočnosť nevníma ako fakt svedčí o účelovom a arbitrárnom posudzovaní jednotlivých okolností prípadu žalovaným.

95. Žalovaný v ďalšom tvrdil, že závažnosť protiprávneho konania žalobkyne je umocnená tým, že k incidentu došlo priamo a jedine chybou prevádzkovateľa. Žalobkyňa s takýmto konštatovaním rozhodne nesúhlasí. Žalobkyňa nebola iniciátorkou úkonu, ktorý následne vyústil do zverejnenia rodných čísel. Zverejnenie rodných čísel zapríčinil žiadateľ o registráciu záložného práva, ktorý ich uviedol do popisu zálohu a súčasne ich žiadal v tomto popise zverejniť. Aj z § 21 ods. 5 Poriadku vedenia notárskych registrov vyplýva, že za obsah žiadosti o registráciu zodpovedá žiadateľ.

96. Prípísať celú zodpovednosť (vinu) v okolnostiach prípadu na vrub výlučne žalobkyne, dokonca to vyhodnotiť ako umocnenie závažnosti konania (prirážajúcu okolnosť) považovala žalobkyňa za nenáležitú. Žalovaný absolútne vyvinil nebankovú spoločnosť (žiadateľa o registráciu) tvrdením, že tento nemal žiaden faktický vplyv nad spracovaním osobných údajov v NCRzp. Avšak skutočnosť, že za obsah žiadosti o registráciu zodpovedá sám žiadateľ a že to bol žiadateľ, kto poskytol na zverejnenie rodné číslo, už žalovaný do úvahy vôbec nebral. Umocňovať závažnosť konania žalobkyne takýmto okolnosťami je nedôvodné. Žalobkyňa vyjadrila presvedčenie, že sa jedná práve o poľahčujúcu okolnosť na jej strane, ktorá ak by aj mala byť zodpovedná za vzniknutý incident, je na jej prospech, že právna úprava v oblasti notárstva, ktorou sa riadila, jej priamo neponúkala možnosti ako odhaliť tento skutok už v čase registrácie záložného práva. Neprimeranú tvrdosť žalovaného ďalej potvrdzuje aj jeho postoj voči žalobkyni, keď uvádza, že neznalosť zákona neospravedlňuje. Nespochybnujeme uvedený princíp, len tvrdíme, že okolnosti, za ktorých incident vznikol výrazne relativizujú vinu žalobkyne (až liberujú).

97. Poukázala na skutočnosť, že žalovaný ako prirážajúcu okolnosť vníma svoj predpoklad, že dôjde k ujme dotknutých osôb. To, že žiadna takáto ujma v konaní preukázaná nebola a ani nebola nikým tvrdená, žalovaný absolútne opomína.

98. Žalobkyňa sa ohradila voči tomu, že žalovaný nedôvodne pripísal emočnú ujmu dotknutým osobám, ktoré sa však o incidente nikdy nedozvedeli. Z celkového počtu zverejnených údajov podala podnet 1 (jedna) dotknutá osoba. Ostatné dotknuté osoby sa o zverejnení svojho rodného čísla nikdy nedozvedeli a teda nemohli utpieť žiadnu emočnú ujmu. Žalovaný pritom nezistil žiadne priame a reálne porušenie práv dotknutých osôb, ktoré by bolo spôsobené v súvislosti so zverejnením rodného čísla.

99. Žalovaný navyše opätovne posúdil ako prirážajúcu okolnosť niečo, čo je samotnou skutkovou podstatou ustanovenia § 68 ods. 3 písm. b) zákona č. 122/2013 Z.z. Žalobkyni bola v okolnostiach prípadu uložená pokuta pre údajné porušenie povinnosti pri spracúvaní osobitnej kategórie osobných údajov. Žalovaný pričítava na ťarchu žalobkyni, že týmto konaním došlo k zásahu do súkromia dotknutých osôb. Avšak táto skutočnosť vyplýva už zo samotnej skutkovej podstaty predmetného ustanovenia. Každé porušenie práv v oblasti ochrany osobných údajov sa prejavuje vo sfére súkromia dotknutých osôb, rovnako, ako môže byť sprevádzané aj emočnými vplyvmi (napr. podráždením dotknutej osoby).

100. Žalobkyňa ďalej spochybnila aj prirážajúcu okolnosť - dobu trvania protiprávneho stavu. Uviedla, že okamžite, ako sa dozvedela o probléme so zverejnenými rodnými číslami, zabezpečila vykonanie nápravy a odstránila vytýkaný protiprávny stav. Pripomíname, že dňa 31.01.2018 žalovaný ešte len zistil zverejnenie rodných čísel a vo februári 2018 už bola vykonaná náprava. Dobu do času, kým sa žalobkyňa dozvedela o konaní v predmetnej veci (dobu do 31.01.2018) však nemožno považovať za prirážajúcu okolnosť. A to predovšetkým z toho dôvodu, že žalobkyni v žiadnom štádiu konania nemožno pripísať úmysel porušiť zákon o ochrane osobných údajov. Žalobkyňa v prvom rade rešpektovala svoje zákonné povinnosti podľa právnych predpisov v oblasti notárstva a podľa vôle žiadateľa. Notár predpokladá, že výkon jeho zákonných oprávnení nebude v rozpore s inými právnymi predpismi.

101. Pri výpočte prirážajúcich okolností (ktoré ani prirážajúcimi okolnosťami v skutočnosti neboli) žalovaný vedie rozsiahle domnienky o potencionálnych (a nie preukázaných) následkoch a doslovne ich zveličil.

102. Na druhej strane žalovaný zjavné poľahčujúce okolnosti vyhodnotil dvomi jednoduchými a stručnými vetami. Také závažné poľahčujúce okolnosti vyhodnotí stručne, a síce, že ide na strane žalobkyne o nedbanlivostné konanie a že zo strany žalobkyne išlo o prvé porušenie povinnosti.

103. Úplne nepochopiteľne žalovaný neposúdil ako poľahčujúcu okolnosť tú skutočnosť, že žalobkyňa okamžite ako sa dozvedela o vzniknutom probléme pristúpila k náprave v súlade s požiadavkou úradu a v súčinnosti s prevádzkovateľom NCRzp (Notárskou komorou). Žalovaný tvrdil, že okamžité odstránenie namietaného stavu nemožno považovať za poľahčujúcu okolnosť, ale za povinnosť prevádzkovateľa zosúladiť svoje excesy so stavom, ktorý ustanovuje zákon. Takýto postoj žalovaného je výsledkom zjavnej svojvôle žalovaného pri výpočte prítlačujúcich a poľahčujúcich okolností.

104. Z hľadiska poľahčujúcich okolností ďalej žalobkyňa uviedla aj spomínanú osobitnú právnu úpravu v oblasti notárstva, podľa ktorej zodpovednosť za text popisu zálohu pri registrácii záložného práva nesie žiadateľ.

105. Žalobkyňa s poukazom na ust. § 3 ods. 5 druhá veta Správneho poriadku mala za to, že vydaním preskúmaných rozhodnutí žalovaný poprel princíp legitímnych očakávaní.

106. S legitímnymi očakávaniami úzko súvisí zákaz prekvapivých rozhodnutí, keď sa správne orgány nemôžu, bez náležitého odôvodnenia, odchýliť od doterajšej svojej rozhodovacej praxe.

107. Na základe žiadosti žalobkyne (v zmysle infozákona) boli sprístupnené všetky rozhodnutia žalovaného, v ktorých bolo konštatované porušenie § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z., t.j. také porušenie, aké bolo kladené aj jej za vinu. Žalobkyňa poukázala, že z týchto rozhodnutí žalovaného vyplýva, že tento za obdobné porušenie - hromadné zverejnenie rodných čísel vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti nikdy nepristúpil k uloženiu pokuty vyššej ako je 5.000 € (a to dokonca voči právnickej osobe). Drvivá väčšina pokút bola pritom uložená za obdobné porušenie právnych predpisov, akého sa „mala dopustiť“ žalobkyňa sa pohybovala v rozmedzí od 1.000 € do 3.000 €. Preto považovala napadnutým rozhodnutím uloženú pokutu vo výške 17.500 € voči nej ako fyzickej osobe za exces, ktorý nemal obdobu v doterajšej rozhodovacej činnosti žalovaného.

Vyjadrenie žalovaného.

108. Žalovaný uviedol, že argumentácia žalobkyne uvedená v podanej žalobe je totožná a vychádza z tej, ktorú uviedla už vo svojich vyjadreniach v podanom rozklade proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu o uložení pokuty č. 00544/2018-Os-6 zo dňa 21.09.2018.

109. V danom prípade predmetnej žaloby, podľa žalovaného sa zjavne sleduje bezúspešné uplatňovanie práva, tak ako to predpokladá aj ustanovenie § 28 SSP, ktoré upravuje prípady kedy súd môže výnimočne odmietnuť žalobu fyzickej osoby a právnickej osoby a dokonca súd môže sankcionovať procesné úkony účastníkov konania, ktoré slúžia na zneužitie práv, najmä na prieťahy v konaní.

110. Podľa žalovaného skutočnosť, že sa s jeho právnym názorom na výklad príslušných ustanovení zákona č. 122/2013 Z. z. žalobkyňa nestotožnila a v dôsledku toho ani s preskúmanými rozhodnutiami, nepostačuje na prijatie záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti. K tomu Ústavný súd Slovenskej republiky poznamenal, že ak sa konanie neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť by nemala byť sama o sebe právnym základom pre namietanie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02). Takisto možno uviesť, že rozhodnutie sa nemá zrušiť preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (napríklad R 122/2003, Rozsudok NS SR 6Sžo/343/2009).

111. V danom prípade žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa rovnako ako pri využití opravného prostriedku proti prvostupňovému rozhodnutiu vyslovila len nesúhlas s napadnutým rozhodnutím a svoje tvrdenia nepreukázala žiadnymi relevantnými dôkazmi, napríklad aj v súčinnosti s Notárskou komorou. Žalobkyňa, najmä pokiaľ ide o namietané nesprávne právne posúdenie otázky zodpovednostných vzťahov v rámci Centrálného informačného systému a v rámci neho vedenia notárskych centrálnych registrov, neoznačila a nepredložila dokonca ani súdu žiadnu analýzu postavenia subjektov z pohľadu ochrany osobných údajov, ktorou by podložila svoje tvrdenia, že sa necíti byť ako prevádzkovateľ v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 122/2013 Z. z. objektívne zodpovedná za porušenie zákona č. 122/2013 Z. z. a naopak, konanie o ochrane osobných údajov ako aj konanie o uloženie pokuty malo byť podľa jej názoru smerované voči žiadateľovi o registráciu záložného práva. Žalovaný v konaní o rozklade v napadnutom rozhodnutí č. 00005/2019-Op-15 zo dňa 08.03.019 uviedol, že má vzťahy medzi jednotlivými subjektmi za spoľahlivo preukázané vo vzťahu k relevantným ustanoveniam zákona č. 122/2013 Z. z., zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „notársky poriadok“) ako aj vo vzťahu k faktickým okolnostiam prípadu, ktoré prvostupňový orgán v konaní o ochrane osobných údajov riadne preskúmal, pričom v záujme právnej istoty aj v rámci konania o rozklade proti napadnutému rozhodnutiu pristúpil aj k analýze postavenia účastníkov (pozri ďalšie časti vyjadrenia k žalobe).

112. Na základe vyššie uvedených skutočností bol žalovaný toto názoru, že následkom absencie podstatných náležitostí žaloby je bezúspešné uplatňovanie práva, nakoľko vec nie je možné meritórne prejednať. Vychádzajúc aj z konštantnej judikatúry súdov o zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva sa jedná najmä vtedy, ak už zo skutkových tvrdení žiadateľa je nepochybné, že mu vo veci nemôže byť vyhovené. Svojom uplatňovaním alebo bránením práva je najmä šikanóznym výkonom práva alebo zjavné oddaľovanie splnenia povinností (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. 10. 2011, sp. zn. 5SŽi/6/2011).

113. K argumentu žalobkyne, pokiaľ ide o namietanú zaujatosť resp. tvrdé a prísne správanie žalovaného ako aj tvrdenie, ktorým označila jeho procesný postup ako vychytralosť žalovaný uviedol, že pôsobí ako dozorný orgán nad ochranou osobných údajov fyzických osôb a v prvom rade hájil práva 4 000 dotknutých osôb, ktorých citlivé osobné údaje boli približne počas obdobia dvoch rokov neoprávnené prístupné neoprávneným osobám, verejnosti na internete, pričom sa jedná o údaje patriace do osobitnej kategórie osobných údajov podľa § 13 zákona č. 122/2013 Z. z., ktorým je priznaná vyššia zákonná ochrana, navyše však súčasťou takéhoto neoprávneného zverejnenia osobných údajov boli aj údaje, ktoré ohrozovali a dopadali na právo na súkromie dotknutých osôb vo veľkom rozsahu, konkrétne údaje o pohľadávkach fyzických osôb, ktorí uzatvorili zmluvu o úvere, v poradí: druh pohľadávky, číslo zmluvy o úvere, dátum uzavretia zmluvy o úvere, meno a priezvisko klienta, rodné číslo klienta, trvalý pobyt klienta, výška poskytnutej istiny, splatnosť úveru, nesplatená výška istiny, celková dlžná čiastka, uznateľná výška pohľadávky. Žalovaný uviedol, že postupoval v konaní o ochrane osobných údajov ako aj v konaní o uložení pokuty nezávisle a nestranne, s prihliadnutím na jeho poslanie chrániť práva a slobody dotknutých osôb. Zdôraznil svoju snahu počas oboch týchto konaní aktívne komunikovať so žalobkyňou, v záujme riadneho preskúmania veci, ale aj v záujme zmierniť dôsledky jej protiprávneho konania, čoho odpoveďou zo strany žalobkyne počas celého priebehu správneho konania bola jej nesúčinnosť. Ako bolo konštatované aj v napadnutom rozhodnutí významne by prejednávanej veci prispelo konanie žalobkyne nad rámec zákonných povinností odstrániť protiprávny stav, napríklad vo forme efektívnej spolupráce s ním, snaha o odstránenie škodlivého následku, dôkaz poskytnutý žalobkyňou o ukončení protiprávneho konania bez zbytočného odkladu po vykonaní prvých vyšetrovacích úkonov (oznámenie o odstránení protiprávneho stavu poskytla namiesto žalobkyne notárska komora, pričom overenie pravdivosti tejto skutočnosti ako vyplýva zo spisového materiálu ku konaniu o ochrane osobných údajov vykonal úrad) a pod. Žalobkyňa naplnila v priebehu správneho konania znaky skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 68 ods. 7 písm. e) zákona č. 122/2013 Z. z. ako vyplýva zo spisového materiálu ku konaniu o uložení pokuty za neposkytnutie zákonom č. 122/2013 Z. z. požadovanej súčinnosti č. k.: 00595/2018-0s. Nejedná sa preto o prvé porušenie zákona č. 122/2013 Z. z. zo strany žalobkyne, avšak táto skutočnosť nebola zohľadnená ani ako priťažujúca ani ako poľahčujúca okolnosť pri určovaní výšky pokuty.

114. Žalovaný dal do pozornosti, že žalobkyňa bola ním v konaní o rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu vyzvaná na poskytnutie súčinnosti v rozsahu, aby predložila celkový a vierohodný opis svojej finančnej situácie. Uvedené skutočnosti žiadal preukázať komplexným daňovým priznaním za posledné tri roky, resp. aj iným dokladom preukazujúcim výšku zárobku prevádzkovateľa, pričom mu boli doručené neúplné daňové priznania žalobkyne, nakoľko táto subjektívne vyhodnotila, že pre relevantné zhodnotenie jej majetkových pomerov budú stačiť údaje z daňového priznania v časti, ktoré deklarujú len rozdiel medzi jej príjmami a výdavkami. Ako bolo konštatované v napadnutom rozhodnutí žalovaný sám v súlade so základnými zásadami, ktorými je ovládané správne konanie vyhodnocuje, ktoré údaje považuje za relevantné pre prejednávanú vec a pokiaľ účastník konania poskytne neúplné alebo nespoľahlivé údaje, môže byť pristúpiť k určeniu základnej výšky pokuty z takýchto čiastkových informácií, alebo na základe akýchkoľvek iných zákonne získaných informácií, ktoré považuje za dôležité. Žalovaný uviedol, že si sám zaobstaral chýbajúce údaje k zisteniu skutkového stavu vďaka poskytnutej súčinnosti Daňového úradu Nitra a DataCentra, opätovne nevyzýval žalobkyňu k riadnemu splneniu zákonom č. 122/2013 Z. z. požadovanej súčinnosti. Konanie žalobkyne, ktorým sťažovala druhostupňovému orgánu riadne prešetrenie majetkových pomerov, však bolo zohľadnené pri hodnotení priťažujúcich okolností.

115. Žalovaný uviedol, že je potrebné diferencovať konanie o ochrane osobných údajov, v tomto prípade č. k.: 00293/2018-0s a konanie o uložení pokuty č. 00586/2019-0s v spojení s konaním žalovaného o rozklade č. 00005/2019-Op. Rozhodnutie o uložení opatrení na odstránenie nedostatkov a príčin ich vzniku č. 00293/2018-0s- 21 zo dňa 25.07.2018, právoplatné dňa 16.08.2018, vydané v konaní o ochrane osobných údajov predstavovalo hmotnoprávny základ pre konanie o uložení pokuty a dôkazy sústredené v administratívnom spise vedenom v konaní o ochrane osobných údajov sú v konaní o pokute len podkladom pre rozhodnutie o uložení pokuty, nie však predmetom tohto konania.

116. Konanie o ochrane osobných údajov a konanie o uložení pokuty predstavujú podľa žalovaného dve samostatné typy konaní, okrem iného aj z dôvodu rôznych účelov, pováh týchto konaní, ale aj s poukazom na odlišný okruh účastníkov. Účelom konania o ochrane osobných údajov bolo zistiť, či postupom prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa došlo k porušeniu práv fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov a či je potrebné pristúpiť k uloženiu sankcie v zmysle § 67 zákona č. 122/2013 Z. z. (rozhodnutie, či sa k takémuto postihu pristúpi, ak uloženie pokuty nie je obligatórne dané zákonom č. 122/2013 Z. z. ako tomu bolo v tomto prípade, je na správnom uvážení, v jeho diskrečnej právomoci), či na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku je potrebné uložiť opatrenia na nápravu; naproti tomu účelom konania o uložení pokuty je v kontexte § 68 zákona č. 122/2013 Z. z. sankcionovať, potrestať prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa, prípadne aj inú osobu, ako je prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ za porušenie zákonných povinností prostredníctvom sankcií stanovených zákonom č. 122/2013 Z. z.

117. Žalovaný následne poukázal na podrobný právny rozbor jednotlivých ustanovení zákona č. 122/2013 Z. z. a konštatoval, že v Tretej časti, Tretej hlave zákona č. 122/2013 Z. z., ktorú tvoria § 62 až 66 zákona č. 122/2013 Z. z. je upravená problematika rozhodovacích procesov, osobitne konanie o ochrane osobných údajov.

118. V kontexte Tretej časti, Štvrtej hlavy zákona č. 122/2013 Z. z., v nadväznosti na ustanovenia § 67 až 70 zákona č. 122/2013 Z. z., konkrétne z dikcie ustanovenia § 70 ods. 6 zákona č. 122/2013 Z. z. vyplýva, že rozhodnutie o uložení pokuty sa vydáva v samostatnom konaní, pričom zákon č. 122/2013 Z. z. pre toto konanie zároveň aj ustanovuje samostatnú lehotu na jeho rozhodnutie v odvolacom konaní, ktorá je odlišná od lehoty na rozhodnutie v konaní o ochrane osobných údajov. Aj napriek skutočnosti, že zákon č. 122/2013 Z. z. *expressis verbis* nepomenúva konanie o uložení pokuty, umožňuje správne orgánu s účastníkom konať aj prostredníctvom takéhoto konania.

119. Uvedený zákonný postup je v súlade s jeho niekoľkoročnou rozhodovacou činnosťou úradu. Argumentácia žalobkyne by bola relevantnou v právnych podmienkach, aké boli nastavené zákonom č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov, ktorý bol zrušený zákonom č. 122/2013 Z. z., kde nedochádzalo k diferenciacii konania o ochrane osobných údajov a konania o uložení pokuty s poukazom najmä na ustanovenie § 49 ods. 9 predmetného zákona, v zmysle ktorého žalovaný mohol v rozhodnutí o uložení pokuty súčasne povinnému uložiť, aby v určenej lehote vykonal opatrenia na nápravu následkov protiprávneho konania. Toto ustanovenie nebolo premietnuté do ustanovení zákona č. 122/2013 Z. z., nakoľko úmyslom zákonodarcu bolo sprehľadniť konanie pre účastníkov konania a vyzdvihnúť odlišné účely oboch konaní.

120. Takisto v zmysle novej právnej úpravy ochrany osobných údajov, Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27.04.2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov) a zákon č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov reflektujú jednotnosť konania, v rámci ktorého žalovaný môže pristúpiť k uloženiu opatrení na odstránenie nedostatkov a príčin ich vzniku a zároveň môže fakultatívne uložiť pokutu, avšak s uvedeným sa žalobkyňa bude môcť oboznámiť až v prípade, ak opätovne poruší platné a účinné právne predpisy o ochrane osobných údajov.

121. Pokiaľ ide o žalobkyňou namietanú zásadu „ne bis in idem“ žalovaný uviedol, že sa s uvedeným riadne vysporiadal už v napadnutých rozhodnutiach. Účelom zásady ne bis in idem je v oblasti správneho trestania zabrániť opakovanému trestaniu páchatel'a priestupku. Opatrenia vydávané v konaniach o ochrane osobných údajov nemajú sankčnú povahu, ale slúžia ako prostriedok na odstránenie protiprávneho stavu. Za správnu sankciu je potrebné považovať opatrenia represívnej povahy vo vlastnom zmysle slova. Na uvedené nadväzuje aj ustanovenie § 67 zákona č. 122/2013 Z. z., ktoré pod sankciami rozumie pokuty a poriadkové pokuty, z čoho vyplýva, že opatrenia v zmysle zákona č. 122/2013 Z. z. nepredstavujú žiadnu z možných foriem sankcií, ktoré tento zákon umožňuje uložiť. Platí, že pokiaľ sa v konaní o ochrane osobných údajov uložia určité opatrenia na nápravu a v konaní o uložení pokuty sa uloží pokuta tomu istému prevádzkovateľovi pre porušenie administratívnoprávnej povinnosti vyplývajúcej mu zo zákona č. 122/2013 Z. z., nedochádza k opakovanému potrestaniu v tej istej veci.

122. Mal za to, že jeho konštatovanie o neuložení opatrení z dôvodu neúčelnosti nijakým spôsobom nezbavovalo žalobkyňu zodpovednosti za porušenie zákona č. 122/2013 Z. z. ani nezľahčovalo závažnosť jej protiprávneho konania. V konaní o ochrane osobných údajov bol protiprávny stav zosúladený s príslušnou právnou úpravou, avšak konštatovaný protiprávny skutkový stav zistený úradom zostal v plnej miere zachovaný.

123. Žalovaný mal za to, že v predmetnom správnom konaní bola dodržaná koncepcia spravodlivého konania, ktorá zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť

nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojich tvrdení, ale zároveň zoznámiť sa a vyjadriť sa k všetkým predloženým dôkazom, alebo stanoviskám s cieľom ovplyvniť rozhodnutie správneho orgánu. Z pohľadu zákona č. 122/2013 Z. z. konanie o pokute nemôže nahradiť a ani nenahrádza úlohu riadneho opravného prostriedku voči rozhodnutiu vydanému v konaní o ochrane osobných údajov. Porušenie zákona č. 122/2013 Z. z., o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté v konaní o ochrane osobných údajov sa opätovne v konaní o uložení pokuty nepreskúmava. V nadväznosti aj na vyššie uvedené žalovaný uviedol, že pokiaľ žalobkyňa namietala voči jej označeniu ako zodpovedného subjektu mala jednak v priebehu konania k dispozícii inštitút práva účastníka konania vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a jednak mohla svoje argumenty uviesť v rámci riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku voči rozhodnutiu vydanému v konaní o ochrane osobných údajov. Napriek týmto skutočnostiam sa žalovaný zaoberal v rámci druhostupňového správneho konania o pokute aj otázkami, ktoré nastolila žalobkyňa a vzťahovali sa ku konaniu o ochrane osobných údajov, pričom tak urobil z vlastného podnetu, z dôvodu zvýšenia právnej istoty pre žalobkyňu a zistil, že predmetné konanie o ochrane osobných údajov netrpelo žiadnou vadou, ktorá by spôsobovala jeho nezákonnosť.

124. Žalovaný uviedol, že nakoľko sa už zaoberal otázkami nastolenými žalobkyňou v rámci podaného rozkladu v konaní o uložení pokuty a v podanej žalobe sa neuvádzajú žiadne skutočnosti, s ktorými by sa už nezaoberal, a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový alebo právny stav, poukazuje na právnu analýzu v konaní o rozklade proti napadnutému rozhodnutiu, v ktorej rovnako ako prvostupňový správny orgán preskúmaval otázku postavenia subjektov a určenia zodpovednostných vzťahov.

125. K argumentu žalobkyne o legitímnych očakávaniach o tom, že jej administratívna vec týmto rozhodnutím pred správnym orgánom definitívne skončila, žalovaný uviedol, že takéto tvrdenie žalobkyne o neočakávanom rozhodnutí o uložení sankcie sa nezakladalo na pravde. Jednak poukázal na skutočnosť, že za porušenie § 68 ods. 3 písm. b) zákona č. 122/2013 Z. z. musel obligatórne pristúpiť k uloženiu sankcie a jednak, ako vyplýva z obsahov administratívnych spisov rozhodnutie v konaní o ochrane osobných údajov bolo vydané dňa 25.07.2018, pričom dňa 02.07.2018 ako vyplýva z doručky, bolo žalobkyňi doručené upovedomenie účastníka konania pred vydaním rozhodnutia v predmetnom konaní. Ako bolo naznačené už vyššie, žalobkyňa sa počas celého konania k prípadu nevyjadrovala a v rámci konania dokonca naplnila znaky skutkovej podstaty správneho deliktu neposkytnutia úradom požadovanej súčinnosti. Poukázal na skutočnosť, že písomnosť označená ako „Oznámenie o začatí správneho konania o uložení pokuty“ zo dňa 26.04.2018, v ktorej bola žalobkyňa upovedomená o začatí konania o uložení pokuty, jej bola doručená dňa 04.05.2019. V čase konania o ochrane osobných údajov teda mala vedomosť o prebiehajúcom konaní o uložení pokuty, ako aj o výške sankcie, ktorá jej v prípade preukázania porušenia zákona č. 122/2013 Z. z. hrozí.

126. Žalovaný upozornil, že otázka postavenia subjektov z pohľadu ochrany osobných údajov a následne aj zodpovednostných vzťahov je mimoriadne citlivá otázka, nakoľko v každom jednotlivom prípade môže byť postavenie subjektov vyhodnotené individuálne. Všetky spracovateľské činnosti je potrebné podrobne analyzovať, v kontexte osobitných predpisov ako aj faktických okolností prípadu a nie je možné všetky vzťahy medzi subjektmi, v rámci zákonom vedených registrov obsahujúcich osobné údaje, posudzovať generálne. Ako protichodný takisto vyhodnotil argument žalobkyne, ktorým jednak označuje ako zodpovednostný subjekt žiadateľa o registráciu záložného práva, zároveň však sama priznáva, že je to len ona v súčinnosti s Notárskou komorou (strana 11 podanej žaloby), ktorá má právny a faktický vplyv nad úpravou popisu zálohu v rámci notárskeho centrálného registra záložných práv.

127. K argumentu žalobkyne, že jej nebola známa výška hrozacej sankcie žalovaný poukázal na skutočnosť, že v rámci oznámenia o začatí konania o uložení pokuty ako aj upovedomenia pred vydaním napadnutého rozhodnutia bola žalobkyňa upovedomená jednak o obligatórnom charaktere predmetnej pokuty ako aj o výške sankcie, ktorá je zákonom č. 122/2013 Z. z. stanovená sumou vo výške od 1000 € do 200 000 €. V nadväznosti na uvedený obligatórny charakter uloženia pokuty považoval za nezrozumiteľný žalobný návrh v rámci uplatnenej požiadavky o sankčnú moderáciu v podobe upustenia od uloženej sankcie. Žalovaný ani v rámci konania o uložení pokuty nemohol vyhovieť návrhu žalobkyne na upustenie od uloženia sankcie, nakoľko v predmetnom prípade správny orgán postupoval a rozhodoval podľa § 68 ods. 3 písm. b) zákona č. 122/2013 Z. z., v zmysle ktorého „Úrad uloží pokutu od 1 000 eur do 200 000 eur prevádzkovateľovi, ktorý pri spracúvaní osobitnej kategórie osobných údajov nesplnil alebo porušil niektorú z povinností podľa § 13 a 14.“. I citovaného ustanovenia vyplýva, že v danom prípade nebolo možné upustiť od uloženia sankcie.

128. Vychádzajúc z konštantnej judikatúry, pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie za správny delikt, táto je výsledkom správneho uváženia zo strany správneho orgánu a súd má iba skúmať, či toto uváženie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či je v súlade s pravidlami logického myslenia, a či podklady pre taký úsudok boli zistené úplne a riadnymi procesnými postupmi. Použitie správnej

úvahy v rámci rozhodovacieho procesu o uložení pokuty musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu, musí byť riadne zdôvodnené. Výšku pokuty je v rámci administratívneho trestania nutné diferencovať a individualizovať, majúť na zreteli základné funkcie ukladania sankcií - individuálnu a generálnu prevenciu.

129. Vo vzťahu k námietke neprimerane vysokej pokuty mal žalovaný za to, že sa v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí relevantným spôsobom vysporiadal so zákonnými kritériami pre určenie výšky pokuty podľa § 68 ods. 3 písm. b) zákona č. 122/2013 Z. z. v spojení s § 70 ods. 4 zákona č. 122/2013 Z. z. Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci voľnej úvahy správneho orgánu (tzv. diskrečná právomoc), v ktorom správny orgán, v zákonom stanovenom limite, uplatní svoju právomoc a určí výšku sankcie. Podľa názoru žalovaného sa z takto vymedzeného rámca neodklonil, postupoval a rozhodoval o uložení sankcie v súlade so zákonom č. 122/2013 Z. z., výšku pokuty určil v rámci dolného zákonného rozpätia, napadnuté rozhodnutia riadne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil, v súlade s § 47 ods. 3 správneho poriadku uviedol aj o úvahy, ktorými bol vedený pre vydanie napadnutých rozhodnutí za spáchaný správny delikt, prihliadol na všetky významné skutočnosti, ktoré mohli mať vplyv na výšku uloženej sankcie a považuje uloženie pokuty, vzhľadom na zistený skutkový a právny stav za primeranú a objektívnu a vo vzťahu k majetkovým pomerom žalobkyne ju nepovažuje ani za likvidačnú.

130. Ako bolo konštatované v napadnutom rozhodnutí v rámci vývoja judikatúry sa potvrdzuje, že správny orgán ukladajúci pokutu je povinný prihliadnuť na majetkové pomery páchatelov správnych deliktov, nakoľko trest, ktorý správny orgán prípadne súd ukladá, by mal byť primeraný majetkovým pomerom osoby, ale na druhej strane by mal byť úmerný k spáchanému deliktu a má mať nepochybny význam aj pre dosiahnutie účelu trestu. „Pred uložením trestu, najmä pri tvrdení právnickej osoby, že by prípadný trest - pokuta, mohol mať pre ňu likvidačný charakter, mal správny orgán preveriť, ako plní žalobca reštrukturalizačný plán potvrdený súdom, zistiť aktíva a pasíva (predovšetkým záväzky) právnickej osoby, prípadne iné skutočnosti, ktoré môžu mať vplyv na posúdenie výšky uloženého trestu na ďalšie fungovanie spoločnosti žalobcu.“ (napr. KS Nitra sp. zn. 11S/6/2018).

131. Žalovaný uviedol, že v záujme zhovievavosti voči žalobkyne, napriek skutočnosti, že mohol vychádzať pri určení základnej výšky pokuty z relevantného obratu prevádzkovateľa za posledné tri kalendárne roky, ktorý podľa údajov z účtovnej závierky k 31.12.2017 predstavuje sumu XXX XXX €, sumu XXX XXX€ podľa údajov z účtovnej závierky k 31.12.2016 a sumu XXX XXX € podľa údajov z účtovnej závierky k 31.12.2015, vychádzal len z údajov, ktoré deklarujú „čistý“ zisk prevádzkovateľa. Zdôraznil, že určenie základnej výšky pokuty predstavuje výšku pokuty pred zohľadnením prirátajúcich a poľahčujúcich okolností a jej základným kritériom je tiež závažnosť protiprávneho konania, čo bolo žalobkyne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia jasne deklarované, a pokiaľ sa snažila výšku pokuty matematicky vyčísliť mala vychádzať z obsahu druhostupňového rozhodnutia v ďalších jeho častiach, kde poľahčujúce a prirátajúce okolnosti, ktoré úrad zohľadnil, boli riadne a v dostatočnom rozsahu odôvodnené. Žalovaný predpokladá, že výpočet čistého zisku na základe získaného dôkazného materiálu je skutočnosťou, na ktorú nemusí osobitne poukazovať, s výnimkou prípadu ak by bol súdom vyzvaný, pretože vyhodnotil potrebu opätovného vykonávania dôkazu už vykonaného správnym orgánom.

132. Nad rámec uvedeného konštatoval, že správna úvaha pri určení výšky pokuty nemá stanovené pravidlá, či obmedzenia vzťahujúce sa na jej percentuálne poníženie alebo zvýšenie. Ak by mal zákonodarca v úmysle využívať pri určovaní výšky pokuty konkrétne matematické vzorce alebo štatistiky, uvedené kritéria a spôsoby výpočtu zákonodarca zohľadnil v jednotlivých ustanoveniach zákona č. 122/2013 Z. z.

133. Argument žalobkyne v závere tohto žalobného bodu, že obrat je pri určení výšky sankcie úplne bezpredmetný považoval za nezrozumiteľný a dal do pozornosti, že viaceré orgány verejnej moci, v záujme predchádzania možného špekulatívneho konania subjektov pri uvádzaní svojich čistých príjmov, postupujú pri výpočte pokuty tak, že si stanovujú základnú sumu pokuty určením relevantného obratu, pričom takáto metodika odráža aj vývoj v oblasti ukladania pokút v Európskej únii.

134. K argumentu žalobkyne, že posúdil ako prirátajúcu okolnosť niečo, čo už je skutkovou podstatou ustanovenia § 68 ods. 3 písm. b) zákona č. 122/2013 Z. z. poukázal na skutočnosť, že sa s uvedenou námietkou vysporiadal v napadnutom rozhodnutí.

135. K argumentu, že nepochopiteľne neposúdil ako poľahčujúcu okolnosť, že žalobkyňa okamžite ako sa dozvedela o vzniknutom probléme pristúpila k náprave uviedol, že ho považuje za zmačočný, nakoľko ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, okolnosť, že žalobkyňa ukončila porušovanie zákona č. 122/2013 Z. z. po jeho intervencii bola vyhodnotená ako poľahčujúca. Zároveň však bolo konštatované, že nebola vyhodnotená ako významná poľahčujúca okolnosť, ktorá by prispela k výraznému zníženiu pokuty, pretože každý prevádzkovateľ je povinný postupovať v zmysle zákona č. 122/2013 Z. z. tak, aby k

porušeniam predovšetkým nedošlo. Dodatočné odstránenie zistených porušení nemožno považovať za významnú poľahčujúcu okolnosť, ale za povinnosť prevádzkovateľa zosúladiť svoje excesy so stavom, ktorý ustanovuje zákon č. 122/2013 Z. z. K danej veci je potrebné vysloviť, že k porušeniam nemalo vôbec dôjsť a pokiaľ k takýmto porušeniam došlo, malo byť v záujme žalobkyne, aby protiprávny stav obratom identifikovala a nedostatky bez zbytočného odkladu odstránila. Odstránenie protiprávneho stavu nemožno považovať za prejav dobrej vôle zo strany prevádzkovateľa, ale logický, prirodzený postup a zároveň zákonná povinnosť prevádzkovateľa protiprávny stav odstrániť v čo najkratšej dobe. Ako bolo konštatované vyššie významne by veci prispelo konanie žalobkyne nad rámec zákonných povinností odstrániť protiprávny stav, napríklad vo forme efektívnej spolupráce so žalovaným.

136. Žalovaný uviedol, že si bol vedomý skutočnosti, že právna istota a spravodlivosť ako princípy materiálneho právneho štátu nepripúšťajú v individuálnych prípadoch aplikovanie sankcií, ktoré sú zjavne neproporcionálne a neprimerané povahe skutku a jeho dôsledkom, a to ani vtedy, ak zákonodarca v záujme generálnej prevencie chcel prísnosťou a výlučnosťou výšky sankcie bez úpravy kritérií jej uloženia, chrániť verejný záujem. Správne orgány a sudy sú však pri ukladaní sankcie povinné vychádzať z princípu prísne individuálnej zodpovednosti za skutok, ktorý má svoju mieru závažnosti a dôsledkov.

137. Žalovaný mal za to, že v napadnutom rozhodnutí v rámci konania o rozklade dostatočne odôvodnil využitie moderačného oprávnenia ohľadne zníženia sankcie tým, že konanie žalobkyne v rozpore so zákonom č. 122/2013 Z. z. vyhodnotil ako neúmyselným konanie, spáchané z neobstarlivosťi, avšak poukázal na preukázanú vyššiu mieru negatívnych dôsledkov konania žalobkyne - závažnosť protiprávneho konania, dobu trvania protiprávneho stavu, následky protiprávneho konania, počet dotknutých osôb a mieru ohrozenia súkromného a rodinného života fyzických osôb. S uvedenými prirážajúcimi okolnosťami sa žalovaný vysporiadal v napadnutom rozhodnutí kde poukázal na skutočnosť, že použité hodnotenie dopadov na práva a slobody dotknutých osôb je plne konzistentné s postupmi iných dozorných orgánov na ochranu osobných údajov v rámci členských štátov Európskej únie.

138. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 26/2012, v ktorom tento vyslovil: „Ak v správnom konaní o postihu za správny delikt nebola preukázaná vyššia miera negatívnych dôsledkov protiprávneho konania u sankcionovanej osoby (závažnosť, dĺžka konania a následky), môže súd využiť moderačné oprávnenie a znížiť výšku idoženej sankcie tak, aby bola primeraná okolnostiam prípadu a súčasne zodpovedala aj požiadavke generálnej prevencie.

139. Žalovaný uviedol, že smerodajnou líniou pri výklade a aplikácii právnych predpisov má byť podľa jeho právneho názoru požiadavka, aby pri aplikácii právnej normy vychádzal správny orgán z racionálnej argumentácie, ktorá vylučuje akúkoľvek ľubovôľu vo výklade (obdobne IV. ÚS 214/04, IV. ÚS 123/08, IV. ÚS 313/08).

140. Zásada legitímneho očakávania účastníka konania nemá absolútny charakter a je obmedzená inými zásadami, ktoré je tiež správny orgán povinný dodržiavať, predovšetkým pokiaľ ide o zásadu legality a súladu zvoleného riešenia prípadu s verejným záujmom. Pokiaľ ide o zásadu rovnosti, podľa právneho názoru žalovaného je tejto potrebné rozumieť tak, že rozlišovanie v prístupe k určitým povinnostiam nesmie byť prejavom ľubovôle správneho orgánu, nevyplýva z nej však, že by každému subjektu musela byť priznaná rovnaká povinnosť, požaduje iba odstránenie neodôvodnených rozdielov.

141. Žalovaný uviedol, že považoval predmetný prípad za najzávažnejší za posledné obdobie, vzhľadom najmä na rozsah neoprávnene zverejnených citlivých údajov a dobu trvania protiprávneho stavu. Podľa jeho názoru, žalobkyni absentuje prístup, ktorý umožňuje využitie praktických domniek založených na tom, čo by dotknuté osoby považovali za prijateľné za daných okolností (primerané očakávania vzhľadom na citlivú kategóriu spracúvaných údajov) a založených na dôsledkoch činnosti spracúvania údajov na dotknuté osoby (vplyv). Vzhľadom na stanovený účel a podmienky spracúvania osobných údajov vo veľkom rozsahu, vrátane osobitnej kategórie osobných údajov bolo možné objektívne očakávať, že žalobkyňa pri spracúvaní takto komplexného rozsahu osobných údajov má nastavené veľmi prísne kontrolné mechanizmy, technické a organizačné opatrenia, ktorými k bezpečnostnému incidentu nedôjde a v prípade, ak by k nemu došlo, dokáže ho obratom identifikovať, bez zbytočného odkladu odstrániť nežiadúci protiprávny stav, zodpovedne priznať svoje porušenie a iniciatívne prijať preventívne opatrenia, aby sa v budúcnosti vzniku protiprávneho stavu zabránilo.

142. Žalovaný záverom konštatoval, že rozhodnutie správneho orgánu musí byť v zmysle § 46 správneho poriadku v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Základným predpokladom dodržania zákonnosti rozhodnutia je, aby správny orgán aplikoval príslušné právne predpisy v takom rozsahu, ako to vyplýva z ich hmotnoprávných ako aj procesnoprávných

ustanovení. Žalovaný zastáva názor, že obe preskúmané rozhodnutia uvedené zákonné podmienky spĺňajú, vychádzajú zo spoľahlivo zisteného stavu veci, sú v súlade so zásadami správneho poriadku, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, spĺňajú požiadavku, aby odôvodnenie poskytovalo skutkovú a právnu oporu výroku rozhodnutia a sú spravodlivé, nakoľko primárne sledujú potrebu odstránenia protiprávneho stavu, ktorého sa žalobkyňa dopustila, a tiež ochranu základných práv a slobôd dotknutých osôb. V konaní o rozklade pristúpil po doplnení dokazovania k primeranému zníženiu pokuty. Výška pokuty bola určená naďalej v rámci dolného zákonného rozpätia, prihliadala na všetky významné skutočnosti, ktoré mohli mať vplyv na výšku uloženej sankcie a považuje ju, vzhľadom na zistený skutkový a právny stav, za primeranú a objektívnu. Žalovaný po prešetrení celého spisového materiálu mal za to, že podklad pre napadnuté rozhodnutia zahŕňa všetky rozhodujúce skutkové a právne významné okolnosti prípadu a nezistili sa procesné pochybenia žalovaného, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť obsahu napadnutých rozhodnutí. Navyše, na prípadné procesnoprávne vady, sa v právnej praxi uplatňuje zásada, že na vady procesného postupu sa pri preskúvaní rozhodnutí, či už podľa správneho poriadku, alebo SSP prihliada len v prípade, ak tieto vady mohli mať vplyv na zákonnosť obsahu vydaného rozhodnutia, čo nie je tento prípad. Súd preskúmava aj zákonnosť procesného postupu správneho orgánu, avšak prípadná nesúladosť takéhoto postupu sa prejaví v rozhodnutí súdu iba vtedy, ak vady procesného postupu mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia ako takého. Na iné procesné vady ako aj na vady, ktoré neboli žalobcovi na ujmu, alebo ktoré žalobca sám zaviniel, nemôže súd prihliadať. Dôvodom zrušenia rozhodnutia správneho orgánu by malo preto byť len také porušenie zákona, ktoré má alebo by mohlo mať za následok ujmu na právach účastníkov konania (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/343/2009). Posúdenie skutkových tvrdení a právnej argumentácie.

143. Krajský súd v Bratislave ako správny súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci (§ 10, § 11 ods. 1 SSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo na nariadenom pojednávaní konanom za prítomnosti oboch procesných strán a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nebolo vydané v súlade so zákonom a žalobné námietky odôvodňovali jeho zrušenie.

144. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

145. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmavajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

146. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

147. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 122/2013 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie prevádzkovateľom každý, kto sám alebo spoločne s inými vymedzí účel spracúvania osobných údajov, určí podmienky ich spracúvania a spracúva osobné údaje vo vlastnom mene; ak účel, prípadne aj podmienky spracúvania osobných údajov ustanovuje zákon, priamo vykonateľný právne záväzný akt Európskej únie alebo medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, prevádzkovateľom je ten, kto je na plnenie účelu spracúvania za prevádzkovateľa ustanovený alebo kto spĺňa zákonom, priamo vykonateľným právne záväzným aktom Európskej únie alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, ustanovené podmienky.

148. Podľa § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 122/2013 Z. z. na účely tohto zákona sa ďalej rozumie spracúvaním osobných údajov vykonávanie operácií alebo súboru operácií s osobnými údajmi, najmä ich získavanie, zhromažďovanie, šírenie, zaznamenávanie, usporadúvanie, prepracúvanie alebo zmena, vyhľadávanie, prehliadanie, preskupovanie, kombinovanie, premiestňovanie, využívanie, uchovávanie, blokovanie, likvidácia, ich cezhraničný prenos, poskytovanie, sprístupňovanie alebo zverejňovanie; niektorými operáciami s osobnými údajmi sa podľa prvej vety rozumie.

149. Podľa § 4 ods. 3 písm. a) bod 3 zákona č. 122/2013 Z. z. na účely tohto zákona sa ďalej rozumie zverejňovaním osobných údajov publikovanie, uverejnenie alebo vystavenie osobných údajov na verejnosti prostredníctvom masovokomunikačných prostriedkov, verejne prístupných počítačových sietí, verejným vykonaním alebo vystavením diela, verejným vyhlásením, uvedením vo verejnom zozname, v registri alebo v operáte, ich umiestnením na úradnej tabuli alebo na inom verejne prístupnom mieste.

150. Podľa § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z. z. pri spracúvaní osobných údajov možno využiť na účely určenia fyzickej osoby všeobecne použiteľný identifikátor ustanovený osobitným zákonom len vtedy, ak jeho použitie je nevyhnutné na dosiahnutie daného účelu spracúvania. Spracúvať iný identifikátor, ktorý v sebe skrýva charakteristiky dotknutej osoby, alebo zverejňovať všeobecne použiteľný identifikátor sa zakazuje.

151. Podľa § 62 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. účelom konania o ochrane osobných údajov je zistiť, či postupom prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa došlo k porušeniu práv fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov a v prípade zistenia nedostatkov, uložiť opatrenia na nápravu, prípadne sankciu za porušenie tohto zákona.

152. Podľa § 65 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. ak úrad zistí porušenie práv navrhovateľa, fyzickej osoby v konaní bez návrhu alebo nesplnenie povinností pri spracúvaní osobných údajov ustanovených zákonom, uloží rozhodnutím prevádzkovateľovi alebo sprostredkovateľovi, aby v určenej lehote vykonal opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku; inak konanie o ochrane osobných údajov zastaví.

153. Podľa § 67 zákona č. 122/2013 Z. z. sankciami za porušenie tohto zákona sú: a) pokuta a b) poriadkové pokuta.

154. Podľa § 68 ods. 3 písm. b) zákona č. 122/2013 Z. z. úrad uloží pokutu od 1 000 eur do 200 000 eur prevádzkovateľovi, ktorý pri spracúvaní osobitnej kategórie osobných údajov nesplnil alebo porušil niektorú z povinností podľa § 13 a 14.

155. Podľa § 70 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z. z. pokutu podľa § 68 zákona možno uložiť do dvoch rokov odo dňa, keď úrad porušenie povinnosti zistil, najneskôr však do piatich rokov odo dňa, keď k porušeniu povinnosti došlo.

156. Podľa § 70 ods. 4 zákona č. 122/2013 Z. z. pri ukladaní pokuty alebo poriadkovej pokuty a určení jej výšky úrad prihliada najmä na závažnosť, čas trvania a následky protiprávneho konania, mieru ohrozenia súkromného a rodinného života a na počet dotknutých osôb.

157. Podľa § 70 ods. 6 zákona č. 122/2013 Z. z. proti rozhodnutiu o uložení pokuty alebo poriadkovej pokuty možno podať písomne rozklad do 15 dní odo dňa jeho doručenia. O rozklade rozhodne predseda úradu do 60 dní odo dňa jeho doručenia.

158. Podľa § 72 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak v odseku 2 nie je ustanovené inak.

159. Podľa § 110 ods. 9 zákona č. 18/2018 Z. z. konanie o ochrane osobných údajov podľa doterajšieho zákona a konanie o pokute podľa doterajšieho zákona začaté a právoplatne neskončené do 24. mája 2018 sa dokončí podľa doterajšieho zákona.

160. Podľa § 49 ods. 1 Správneho poriadku v jednoduchých veciach, najmä ak možno rozhodnúť na podklade dokladov predložených účastníkom konania, správny orgán rozhodne bezodkladne.

161. Podľa § 49 ods. 2 Správneho poriadku v ostatných prípadoch, ak osobitný zákon neustanovuje inak, je správny orgán povinný rozhodnúť vo veci do 30 dní od začatia konania; vo zvlášť zložitých prípadoch rozhodne najneskôr do 60 dní; ak nemožno vzhľadom na povahu veci rozhodnúť ani v tejto lehote, môže ju primerane predĺžiť odvolací orgán (orgán príslušný rozhodnúť o rozklade). Ak správny orgán nemôže rozhodnúť do 30, prípadne do 60 dní, je povinný o tom účastníka konania s uvedením dôvodov upovedomiť.

162. Podľa § 59 ods. 1 Správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.

163. Podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

164. Podľa § 61 ods. 1 Správneho poriadku proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy, vydanému v prvom stupni, možno podať na tomto orgáne v lehote 15 dní odo dňa oznámenia rozhodnutia rozklad; včas podaný rozklad má odkladný účinok.

165. Podľa § 61 ods. 2 Správneho poriadku o rozklade rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie. Proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať.

166. Podľa § 61 ods. 3 Správneho poriadku ustanovenia o odvolacom konaní sa primerane vzťahujú aj na konanie o rozklade.

167. V prejednávanej veci správny súd má povinnosť preskúmať zákonnosť postupu žalovaného pri vydávaní napadnutého rozhodnutia ako aj zákonnosť tohto rozhodnutia v zmysle žalobných námietok.

168. Úlohou súdu v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov podľa SSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci súdneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe z hľadiska toho, či takéto namietané procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré musí mať zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní. Každé rozhodnutie správneho orgánu musí spĺňať všetky zákonom naň kladené formálne náležitosti, t. j. musí byť vydané v písomnej forme, vecne príslušným správnym orgánom. Musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať náležitosti určené právnymi predpismi na prejednávanú vec sa vzťahujúcimi (Správny poriadok a zákon č. 122/2013 Z. z.).

169. Osoby dotknuté rozhodnutím správneho orgánu majú právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Absenciu dôvodov v rozhodnutí, na základe ktorých orgán verejnej moci vo veci rozhodol, je treba považovať za prejav arbitrárnosti, znamenajúci porušenie ústavou garantovaného základného práva, majúci za následok nepreskúmateľnosť takéhoto rozhodnutia.

170. Správny súd k námietke vady správneho konania uvádza, že v zmysle zákona č. 122/2013 Z. z. žalovaný ako príslušný štátny orgán verejnej správy uskutočňuje na návrh, resp. z vlastného podnetu správne konanie, v ktorom skúma, či nedošlo k porušeniu týmto zákonom chráneným práv fyzických osôb. Po vykonaní príslušného šetrenia v prípade, ak dôjde žalovaný k záveru o porušení zákonom chránených práv fyzických osôb nastupuje jeho povinnosť postupovať v zmysle § 65 zákona č. 122/2013 Z. z. a uložiť zodpovednej osobe - v danom prípade prevádzkovateľovi (notár ako to bude odôvodnené nižšie) vykonať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku; v prípade ak uloženie vykonať opatrenie nie je vhodné (potrebné) tak potom by mal konanie o ochrane osobných údajov zastaviť. Zároveň má žalovaný možnosť, resp. povinnosť (§ 68 ods. 3 zákona č. 122/2013 Z. z.) rozhodnúť o uložení sankcie - pokuty zodpovednému subjektu.

171. V správnom konaní začatom dňa 23.02.2018, č. spisu 00293/2018-Os (skončený rozhodnutím číslo 00293/2018-Os -21 zo dňa 25.07.2018) žalovaný zistil porušenie zákona č. 122/2013 Z. z. (§ 13 ods. 2) spočívajúce v zverejnení rodných čísel fyzických osôb v Notárskom centrálnom registri záložných práv a tiež ustálil zodpovedný subjekt za takéto porušenie zákona - žalobkyňu. Zároveň však správny orgán počas konania zistil, že v priebehu mesiaca február 2018, po začatí daného správneho konania, došlo v príslušnom notárskom registri k náprave a zistené porušenie zákona bolo odstránené a rodné čísla fyzických osôb sa už v dotknutom registri neuvádzali. Preto podľa názoru správneho súdu malo byť dané správne konanie o ochrane osobných údajov ukončené vydaním rozhodnutia zo dňa 25.07.2018 po správnosti zastavené. Potom výrok tohto rozhodnutia žalovaného (číslo 00293/2018-Os -21 zo dňa 25.07.2018) nie je v súlade so zákonom, ktorý predpokladá vydanie rozhodnutia v prípade zistenia porušenia práv fyzických osôb a následné uloženie povinnosti zodpovednému subjektu - vykonanie príslušných opatrení na odstránenie zistených nedostatkov, čo však v danom prípade neprihádzalo do úvahy, keďže v čase vydania rozhodnutia (dňa 25.07.2018) už boli nedostatky odstránené (v priebehu februára 2018).

172. Je treba uviesť, že zákon č. 122/2013 Z. z. neurčuje správnemu orgánu (žalovanému) povinnosť viesť samostatne konanie o ochrane osobných údajov, v ktorom by sa zisťovali porušenia zákona a ukladali opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov a samostatne konanie o uložení sankcie -

pokuty za zistené porušenia zákona. Zároveň však v zákone nie je ani explicitne stanovená povinnosť viesť spolu s konaním o ochrane osobných údajov aj konanie o uloženie sankcie za zistené porušenie. 173. S ohľadom na znenie § 62 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z., ktoré za účel konania o ochrane osobných údajov pokladá povinnosť žalovanému zistiť, či postupom zodpovedného subjektu (prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ) došlo k porušeniu práv fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov a v prípade zistenia nedostatkov, uložiť opatrenia na nápravu, prípadne sankciu za zistené porušenie je správny súd toho názoru, že malo byť vedené jedno konanie, v ktorom by za zisťovalo porušenie zákona a ukladali opatrenia na nápravu a zároveň by sa aj rozhodovalo o uložení sankcie. Napriek tomu je správny súd názoru, že v prípade, ak žalovaný viedol popri sebe dve samostatné konania (o čom mala žalobkyňa vedomosť, keďže začatie oboch konaní jej bolo žalovaným riadne oznámené samostatnými oznámeniami o ich začatí), a to konanie o ochrane osobných údajov - začaté dňa 23.02.2018 a konanie o uložení sankcie za porušenie zákona - začaté dňa 26.04.2018, tak ako to bolo v danom prípade, nejednalo sa o takú vadu správneho konania o uložení sankcie, ktoré by spôsobilo nezákonnosť takéhoto postupu správneho orgánu a nezákonnosť jeho v tomto konaní vydaného (napadnutého) rozhodnutia. Taktiež dôvodiť vedenie dvoch samostatných konaní (o ochrane osobných údajov a konanie o pokute) argumentáciou žalovaného o zákonom ustanovených rozdielnych lehotách na rozhodnutie o rozklade v konaní o ochrane osobných údajov (§ 49 ods. 2 Správneho poriadku) a na konanie o rozklade voči uloženej pokute (§ 70 ods. 6 zákona č. 122/2013 Z. z.) je irelevantné a účelové, keďže nič nebráni uviesť v poučení rozdielnosť lehôt na podanie opravného prostriedku voči jednotlivým výrokom rozhodnutia žalovaného.

174. Správny súd uvádza, že dospel k záveru, že žalobkyňa - notárka je zodpovedným subjektom za zápis záložných práv v Notárskom centrálnom registri záložných práv a v danom prípade je ju treba považovať v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 122/2013 Z. z. za prevádzkovateľa a vznesená námietka žalobkyne neobstojí. Podľa ustanovení zákona č. 122/2013 Z. z. je notár prevádzkovateľom, ktorý do centrálného registra záložných práv fyzicky uskutočňuje registráciu záložných práv, o ktoré je požiadany príslušným subjektom (žiadateľom), v danom prípade záložcom spol. R. S., B. K.. V zmysle § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti v znení neskorších predpisov (ďalej len notársky poriadok) je notárskou činnosťou aj konanie vo veciach notárskych centrálnych registrov. Notár je tou osobou, ktorá jediná vykonáva na základe žiadosti žiadateľa registráciu záložného práva v príslušnom registri, zmeny údajov o záložnom práve, začatie výkonu záložného práva ako aj jeho výmaz a je ho treba potom jednoznačne pokladať za prevádzkovateľa v zmysle zákona č. 122/2013 Z. z.. Zároveň notársky poriadok v § 73d stanovuje údaje, ktoré sa do Notárskeho centrálného registra záložných práv zapisujú a teda notár zodpovedá za spracovanie osobných údajov, ktoré sú mu žiadateľom o zápis poskytnuté na účel registrácie v registri. Notár ako prevádzkovateľ má povinnosť zabezpečiť, aby sa spracúvali len také osobné údaje, ktoré zodpovedajú účelu ich spracovania a sú v danom prípade nevyhnutné na riadnu identifikáciu zálohu a registráciu záložného práva. V danom prípade je notár tým subjektom, ktorý spracoval poskytnuté osobné údaje fyzických osôb obsiahnuté v popise zálohu v žiadosti žiadateľa o registráciu záložných práv a ktoré mimo iných identifikačných znakov týchto osôb - osobných údajov (meno, priezvisko, adresa trvalého pobytu) obsahovali aj údaj o ich rodnom čísle. Potom tým, že tento údaj (rodné číslo) bol zverejnený vo verejne prístupnom notárskom registri došlo k porušeniu § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z. z.

175. Správny súd musí uviesť, že je síce pravda, že notár v danom prípade nemá kompetenciu posudzovať náležitosti záložnej zmluvy, ktorú žiadateľ žiada registrovať v notárskom registri. Zároveň však notár musí dbať na dodržiavanie všetkých zákonov, ktoré sa na zápis do notárskeho registra vzťahujú, pričom práve zákon č. 122/2013 Z. z. (§ 13 ods. 2) výslovne zakazuje spracúvať a zverejňovať rodné čísla fyzických osôb.

176. Aj z vyjadrenia Notárskej komory vyjadrujúcej sa na dopyt žalovaného v rámci správneho konania vyplýva, že v notárskom registri záložných práv je popis zálohu voľne editovanou položkou upravujúcou opis zálohu v záložnej zmluve. V prípade, ak je záloh dostatočne identifikovateľný z uvádzaných údajov bez uvedenia rodného čísla fyzickej osoby, čo bolo v danom prípade splnené nie je uvedenie rodného čísla pre riadnu identifikáciu zálohu potrebné a túto skutočnosť bola žalobkyňa pred zápisom do registra povinná zistiť a potom bola povinná uskutočniť registráciu dotknutých záložných práv bez uvedenia rodných čísel dotknutých fyzických osôb. Ani notársky poriadok pri návrhu na registráciu záložného práva v notárskom registri nevyžaduje, aby žiadosť o registráciu obsahovala identifikáciu záložcu, resp. záložného dlžníka jeho rodným číslom. Podľa presvedčenia správneho súdu mala žalobkyňa v danej situácii po zistení skutočnosti aké údaje by mali byť predmetom registrácie upozorniť žiadateľa o registráciu o tom, že rodné čísla fyzických osôb nie je možné v registri zverejňovať. Notár ako osoba znalá práva vystupujúci pri viacerých právnych úkonoch aj v mene štátu musí byť spôsobilý

vyhodnotiť, či údaj, ktorý žiadateľ predložil na zápis do registra je v súlade so zákonom č. 122/2013 Z. z. V súlade s ust. § 6 ods. 2 písm. d) zákona č. 122/2013 Z. z. je prevádzkovateľ (notár) povinný zabezpečiť, aby sa spracúvali len také osobné údaje, ktoré zodpovedajú účelu ich spracovania a sú zároveň nevyhnutné na jeho dosiahnutie. V prípade registrácie záložného práva v príslušnom notárskom registri je treba pokladať osobné údaje - meno, priezvisko a adresu bydliska fyzickej osoby za také údaje, ktoré zodpovedajú účelu ich spracovania pri registrácii záložného práva. V prípade registrácie na základe žiadosti do príslušného notárskeho registra ide o objektívnu zodpovednosť prevádzkovateľa - notára za prípadné nedodržanie (porušenie) ust. § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z. z. Skutočnosť o zodpovednosti notára podčiarkuje aj fakt, že po zistení, že v danom registri sú uvádzané aj rodné čísla fyzických osôb, samotná žalobkyňa obratom (ešte v mesiaci február 2018) zabezpečila príslušnú anonymizáciu a vymazanie týchto rodných čísel z registra.

177. K namietanej výške uloženej pokuty správny súd uvádza, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí podrobne odôvodnil uloženie pokuty v stanovenej výške (17 500 €, čo bolo zníženie oproti pokute 25 000 € uloženej v prvostupňovom správnom rozhodnutí), a to z hľadiska zákonných kritérií uvedených v § 70 ods. 4 zákona č. 122/2013 Z. z. Zároveň v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že sa zaoberal aj možným likvidačným charakterom uloženej pokuty, pričom práve v tejto časti odôvodnenia sa správne mu súdu javí napadnuté rozhodnutie ako nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, keďže v tejto súvislosti žalovaný uviedol, že napriek skutočnosti, že mohol pri určení základnej výšky pokuty (t. j. výška pokuty pred zohľadnením priťažujúcich a poľahčujúcich okolností) vychádzať z relevantného obratu žalobkyne za posledné 3 kalendárne roky (predstavujúce sumy XXX XXX €, XXX XXX € a XXX XXX €) sa rozhodol vychádzať z údajov, deklarujúcich čistý zisk žalobkyne. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí však v súvislosti s odôvodnením výšky uloženej pokuty a jej likvidačného charakteru údaje o dosiahnutom čistom zisku žalobkyne neuvádza a preto jeho úvahu (tvrdenie) o tom, že pokuta v uloženej výške nie je pre žalobkyňu likvidačná nie je možné riadne preskúmať.

178. Zároveň je správny súd názoru, že žalovaný nesprávne vyhodnotil skutočnosť, že ak by ukladal pokutu pre žalobkyňu podľa novej právnej úpravy účinnej v čase vydania napadnutého rozhodnutia (zákon č. 18/2018 Z. z.), tak by nebola pre ňu ako páchatela priaznivejšia. Nová právna úprava nestanovuje za porušenie danej povinnosti pre páchatela obligatórne uloženie peňažnej pokuty, ale ust. § 104 ods. 2 zákona č. 18/2018 Z. z. stanovuje len možnosť uloženia pokuty do 20 000 000 €, resp. 4% z ročného obratu za predchádzajúci účtovný rok, bez stanovenia minimálnej výšky pokuty. Potom nová právna úprava dáva možnosť po posúdení skutočností rozhodných pre uloženie sankcie (§ 106 ods. 1) aj neuloženie peňažnej pokuty zodpovednému subjektu - páchatelovi, čo je bezpochyby pre páchatela priaznivejšie ako obligatórne uloženie pokuty a tiež minimálna výška pokuty môže byť pod 1 000 €. Pôvodné znenie zákona č. 122/2013 Z. z. v prípade predmetného porušenia zákona stanovovalo povinnosť pokutu uložiť (§ 68 ods. 3 písm. b/ a to v rozsahu minimálne od 1 000 € do 200 000 €).

179. Správny súd je tiež presvedčený, že porušenie povinnosti kladené za vinu žalobkyňi nebolo takého charakteru - závažnosti, ktoré by bolo zasiahlo, resp. ohrozilo osobný a rodinný život dotknutých fyzických osôb. Táto skutočnosť nebola v konaní nijako preukázaná a taktiež neboli preukázané žiadne negatívne následky zisteného porušenia (zverejnenia rodných čísel) vo vzťahu k týmto osobám. Nebolo v konaní nijako preukázané ani žiadne iné zneužitie týchto rodných čísel inými osobami.

180. Je potrebné poukázať, a to aj vzhľadom na doposiaľ žalovaným uložené pokuty za porušenie § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z. z. (doterajšiu prax cca 30 prípadov), že uložené pokuty boli rádovo v nižšej výške (zväčša 1 000 a 2 000 € a v jednom prípade 3 000 € a 5 000 €) a boli uložené právnickým osobám - obce, mestá. Odhliadnuc od iných špecifik skôr žalovaným sankcionovaným prípadov, nie je možné automaticky výšku pokuty odvodzovať iba od počtu osôb, ktorých sa porušenie povinnosti týkalo, príp. dĺžky doby porušovania.

181. V danom prípade je správny súd názoru, že výška žalobkyňi uloženej pokuty nie je primeraná povahe spáchaného skutku - porušenia povinnosti žalobkyňou, a to aj s ohľadom na preukázané negatívne následky voči dotknutým fyzickým osobám (žalovaným v správnom konaní preukázané neboli). Išlo o zverejnenie len ďalšieho identifikátora fyzických osôb, pričom iné osobné údaje týchto osôb sa pri registrácii záložných práv povinne zverejňujú. Preto je správny súd názoru, že dané porušenie nebolo takého charakteru, že by odôvodňovalo uloženie pokuty povinnej osobe - notárovi (fyzickej osobe) vo výške v akej v konaní bola žalovaným uložená, a to aj s ohľadom na možný likvidačný charakter, pri ktorom žalovaný v napadnutom rozhodnutí uvádzal, že vychádzal z výšky čistého zisku žalobkyne a uložená pokuta bola potom v takmer dvojnásobku preukázaného priemeru čistého zisku dosiahnutého žalobkyňou za predchádzajúce tri roky (rok 2015 - XX XXX €, 2016 - X XXX € a 2017 - X XXX €). Z tohto pohľadu sa javí uložena pokuta ako nepriemeraná a neproporcionálna.

182. Na základe zistených skutočností správny súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom bude viazaný vysloveným právnym záverom súdu (§ 191 ods. 6 SSP) a bude jeho povinnosťou vo veci ďalej konať a náležite nové rozhodnutie odôvodniť po odstránení vyššie uvedených vytýkaných nedostatkov pri určení výšky pokuty.

183. O práve na nárok na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 175 ods. 1 SSP a vzhľadom na úspech v konaní bol žalobkyni tento nárok priznaný v plnom rozsahu, pričom podľa § 175 ods. 2 SSP o výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

184. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť. Kasačná sťažnosť musí byť podaná v 30 dní od doručenia rozhodnutia súdu. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 443 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 145 ods. 2 SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).